

DENİZLERİN YOLUNDA DEVİRİM SAFLARINA!

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

29 Nisan - 13 Mayıs 2020 / S 99-Özel

DEVİRİM DALGASI DÜNYAMIZI KAPLIYOR

Olağanüstü bir dönemdeyiz. Kapitalizmin küresel krizi salgınla birlikte hayal etmesi güç aşamaya ulaştı. Kısıcık zaman diliminde işsizlik çığ gibi büyüdü. Aç kalma korkusu, yaşamdan kovulma korkusu bir anda kabus olarak çöktü işçilerin üzerine. Yüz milyonlarca proleter sermaye hükümetleri nezdinde kendi yaşamlarının hiçbir değerinin olmadığını gördü.

Büyük bozuldu. Bir illüzyon sona erdi. Sanki bir parmak sıklamasıyla çıplak gerçek herkes için bir anda görünür oldu. Küresel salgının ilk başlarda yarattığı şoku üzerlerinden atmaya başladı işçi ve emekçiler. Önce bir kaç yerde, sonra gitkçe yayılan bir ölçekte protesto gösterileri, grevler, basın açıklamaları, çeşitli eylemler, sosyal dayanışma etkinlikleri artmaya başladı. Üstelik bu daha başlangıç! Krizin etkileri daha hissedilir oldukça ve salgının yarattığı baskı ve eve kapanma duygusu aşıldıkça dünyanın dört bir yanında isyan dalgasının yükseldiğine tanık olacağız. Bütün dünya emekle sermayenin büyük karpışmasına dolu dizgin gidiyor!

Bu şartlar altında 1 Mayıs'a gidiyor dünya. Milyonların bir araya geldiği büyük mitingler olamayacak. Salgın, pek çok ülkede sermaye için bu büyük kalkışmayı yasaklamının aracı olacak. Bizde Cumhurbaşkanı 1 Mayıs günü sokağa çıkma yasağı ilan etti bile. Üstelik açık açık "1 Mayıs sebebiyle sokağa çıkma sınırlandırması uygulayacağız" sözleriyle! Yasak ve kısıtlamaların işçilerin sağlığı için olmadığını zaten biliyordu cümle alem. Bir de en yetkili ağızdan duymuş olduk!

Tüm bu yasaklara, salgını bir bahane olarak kullanma gayretkeşliğine rağmen, hiç kuşku yok ki, bizde de dünyanın dört bir yanında da proleterler sokaklara çıkacak, 1 Mayıs'ta kavga bayrağını dalgalandıracak. Bu 1 Mayıs kopup gelmekte olan fırtına için bir işaret fişegi olacak!

Tüm dünyada ve bu topraklarda çelişkiler yoğunlaştı. Sorunlar birikti, dağları aştı. İşsizlik, açlık, yoksulluk, geleceksizlik, yarından emin olamama... Tüm bunları birleştirip harmanlayan küresel salgın belası! Bunlar sadece acının, yokluğun resmi değil, aynı zamanda isyanların, ayaklanmaların, devrimlerin şartları. Sadece bizde değil, tüm dünyada güçleniyor devrim fırtınası.

Bu düzende bu cendereden "normal bir hayata" dönüş artık tamamen hayal! Kimse rutin yaşama, sıradan günlük siyasal faaliyete dönmeyi beklemesin. Artık en ufak bir adım atabilmek için, biraz olsun rahat bir nefes alabilmek için bile bütün ağırlığıyla üzerimize çökmüş olan bu düzen, bu düzenin devleti, bu dinci-faşist iktidar havaya uçurulmak zorunda. Ne sistem kendiliğinden yıkılıp gider, ne olağan koşullara dönülür. Zorlu mücadelelerle, "zor" ile yürütülen mücadelelerle yıkılacak bu düzen, bu devlet, bu sermaye iktidarı.

1 Mayıs, tüm yasaklara rağmen bu bilinçli karşılanacak. Yeni bir döneme girdiğimiz, son derece devrimci bir döneme girdiğimiz bilinciyle yükseltilecek kızıl bayraklar. Sadece sanal eylemler değil, bizzat sokaklarda, meydanlarda yankılanacak "Yaşasın 1 Mayıs/Biji Yek Gulan" sloganları. Devrimin meydanı Taksim yine temel hedef olacak.

En uzun koşuysa elbet/ Türkiye'de de Devrim/ O, onun en güzel yüz metresini koştu/ En sekmez lüverin namlusundan fırlayarak ... /En hızlıydı hepimizin / En önce göğüsledi ipi...

48 yıl... Tam 48 yıl geçti Denizlerin idamının üzerinden. 48 yıl önce hep bir ağızdan haykırmıştı Denizler: " Yaşasın Marksizmin-Leninizmin Yüce İdeolojisi", "Yaşasın Halkların Birlikte Mücadelesi!"

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan üç militan, üç komünist, üç büyük devrimci yürek... Yaşamının anlamını kavga içinde bulmuştu onlar, kavga onlar için sömürülen, baskıya uğrayan, ezilen milyonların özgürleşmesi demekti.

Okul sıralarından, meydanlara, oradan Filistin'e, ardından gerilla mücadelesine Nurhaklar'a uzanan bir yaşamdı onlarınki. Başkalarının acılarını kendi acıları bildiler, devrimci zorun gerçek çözüm olduğunu bilinçleriyle ve yürekleriyle anladılar, eyleme geçtiler. Onları fiziken aramızdan almış olsalar da bugün Denizlerin ardılları mücadeleyi, üniversitelerde, sokaklarda, meydanlarda, fabrikalarda uzlaşmaz bir biçimde yürütüyor.

Bugün tüm dünyayı sarsan bir virüs ile karşı karşıyayız. Bu virüsün karşısında kapitalizmin nasıl da çaresiz kaldığını görmekteyiz. Evet kapitalizm çöküyor! Ne kadar sosyal mesafe deseler de dünyanın birçok yerinde Lübnan'da,

Somali'de, Fransa'da vs. işçilerin ayaklanmacı ruh halini görüyoruz. Ekonomik ve politik krizin bugünlerde daha da derinleştiği böylesi bir süreçte, ayaklanmaya gebe olan topraklarımızda bugün Denizlerin cüretini, eylemci ruh halini kuşanmalıyız.

Devrimi örgütlemek için bugün gerçek anlamda Denizleşmeliyiz! Denizlerin de dediği gibi "Devrim Ya Ruhumuzdadır Ya Da Hiçbir Yerde".

VİRÜSTEN Mİ, AÇLIKTAN MI, KURŞUNLA MI ÖLMEK

Bir genç daha polis kurşunuyla katledildi.

19 yaşında idi Ali El Hemdan ve Suriyeliydi. Yaşından dolayı ona sokağa çıkmak yasaktı ama işçi idi, çalışması gerekiyordu, geçici kimliği de yanında değildi, sokaktaydı. Polis dur ihartından ceza yememek için kaçtı, kalbinden ve bacağından vuruldu.

Savaşta ölmekten kaçmıştı, polis kurşunuyla öldü.

Vurulduğu Sucuzade Mahallesi, tekstil atölyelerinin yoğun olduğu bir bölge. Ali virüsten ölmek ile ailece açlıktan ölmek seçenekleri arasında kalmıştı, Ancak ölüm onu polisin kurşunu ile buldu.

HER ALANDA SAHİP ÇIKALIM!

"Faşizmin saldırılarının devrimci sanatıyla insanlık onurunu savunan Grup Yorum üyelerine, adil yargılanma hakkı için ölüm orucuna yatanlara karşı da tüm vahşetiyle devam ediyor" diyen Halkların Birleşik Devrimci Hareketi bir açıklama yaptı.

"Helin Bölek ve Mustafa Koçak'ı kısa süre önce ölümsüzlüğe uğurladık. 316. günlerdeki İbrahim Gökçek de her an ölümsüzleşebilir" denilen açıklamada "Başta bütün örgütlü devrimci güçler olmak üzere kendisine insanım diyen herkes, elindeki tüm araç gereçlerle Grup Yorum'un taleplerinin kabul edilmesi ve devrimci tutsaklara özgürlük için mücadele etmelidir" çağrısı yapıldı.

"HAYATTA VE İYİ"

Emperyalist sistem başeğdiremediği ülkelerin liderlerinin ölümüne bel bağlıyor onyıllardır.

Fidel öldüğünde Küba'da sosyalizmin biteceğini sananlar, Kim Jong İl öldüğünde de Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti için aynı beklentiye kapılmışlardı.

Hayal kırıklıkları o kadar artmış olmalı ki, geçtiğimiz günlerde KDHC başkanı Kim Jong Un'u öldürüp yerine kızkardeşi, Politbüro yedek üyesi ve Kore İşçi Partisi'nin Tanıtım ve Enformasyon Bölümü başkan yardımcısı Kim Yo Jong'u yerine geçirdiler bile.

KDHC medyası açıklama yapsa da, burjuva medya Güney Kore'nin "Hayatta ve iyi" açıklamasını duymayı bekledi.

>>Editör... ZAFERİ GÖZE ALACAK MIYIZ!

Devrim güncel mi? Kuşkusuz, öyledir. Leninist Parti, devrimin güncelliğine, birleşik devrimin pratik politika soruna haline geldiğine uzun zamandır vurgu yapıyor, işaret ediyordu. "Şimdi Devrim Zamanı" sloganı bu düşüncenin, bu tahlilin özeti ve ifadesiydi.

Yeri gelmişken bir parantez açıp bir noktaya vurgu yapmak lazım: Devrimin güncel olduğu, Leninist Partinin adı anılmadan, şimdi daha geniş çevreler tarafından kabul ediliyor ve savunuluyor. Bu çevrelerin küçük burjuvaziye özgü tipik davranışla, Leninist Partinin güncel duruma ilişkin düşüncelerini ifade eden sözkonusu sloganı "Artık Devrim Zamanı" diye değiştirip savunmaları bir şey değiştirmez.

3

Toplumun Devrimci
Veniden Örgütlenişi
C.Dağlı 2

Hangi Talepleri
Öne Sürmeliyiz
Taylan Işık 4

Dünyamızın Geleceği - 2
Sinan Kaleli 5

Covid-19 Ve Bella Çav
Kenan Kızıl 6

Tarihin Devrimi
Tarihsel Devrim
Özgür Güven 10

Dinci Faşizmin Savaşkanlığı
Ali Varol Günel 11

TOPLUMUN DEVİRCİ YENİDEN ÖRGÜTLENİŞİ

C. DAĞLI

BAŞYAZI

Salgın hastalık, burjuva toplumun krizine yeni boyutlar katınca, daha çok insan kapitalist sistemi sorgulamaya başladı. Sorgulamayı yapanlar en sıradan insanlar. Daha ileride olanlar için de artık sorun, yeni bir gelecek ve yeni bir yaşama geçmektir. Yalnızca kapitalizmin durumunu tartışmayla geçiştirmek, kapitalizmin sorunlarını ele almaktan geri durmak ve insanlığın yeni bir geleceğe taşıyacak tarihsel eylemlere girişmemek demektir.

Burjuvazi, tartışmalar kapitalizmin kendisine yönelince, hemen sistemi savunma konumuna geçti. Fakat dayanakları sağlam değil. Dikkatleri bugünkü özel mülkiyete dayalı toplumu tartışmaktan uzaklaştırmak için soruna çok yüzeysel bir bakışla, salgının yanlışlıklardan kaynaklandığını ileri sürüyor. Burjuvazinin bütün kesimlerinin savunması aynı temelde. Onlara bakılırsa taktik politikasında bazı yanlışlıklar olmasaydı, koronavirüs bu denli büyük bir sosyal felakete yol açmazdı. Küçük burjuva çevrelerin sorunu değerlendirmesinin, bu çerçeveyi aşmadığını hemen söyleyelim.

Oysa mesele yalnızca bir alanda ortaya çıkmayan, kaynağı kapitalist toplumsal sistem olan toplumsal felaketler, insanlığı her alanda kuşatmıştır. Ekolojik kriz ve çevre felaketleri insanlığı çepe çevre kuşatmıştır. Bütün dünyayı sarsan ekonomik krizler, zengin yoksul kutuplaşmasını derinleştirmiştir. Toplumsal üretici güçlerin gelişmesinin engellenmesi, kapitalizmin bir toplumsal sistem olarak ömrünü doldurduğunu çok çarpıcı biçimde ortaya koyuyor.

Kapitalizmin bugün ulaştığı noktada yeni bir topluma, sosyalizme geçiş, devletle bütünleşmiş tekelci kapitalizmi izleyen sonraki aşamadan başka bir şey değildir. Burada bütün mesele, iktidar sorununu devrimci tarzda çözmektir. Sosyalizm, gelişmiş maddi koşulları hazır bulacaktır. Yeni bir toplum, ömrünü doldurmuş toplumsal sistemin yerini alabilir. Sistemin devrimci krizinin derinleşmesi yeni bir topluma geçiş için siyasi iktidar sorununun devrimci çözümünü şiddetli bir şekilde öne çıkarmıştır.

Kapitalizmin dünyayı daha büyük felaketlere, yok oluşa sürüklemesi için bir çözüm vardır: bu çözüm, ancak bir

toplumsal sistem değişikliği olabilir. Mesele sınırlı değişikliklerle çözülmez. Toplumun köklü dönüşümü ve devrimsel yeniden örgütlenişiyle çözülebilir. Bu demektir ki, bu toplumsal devrim zorunluluğu kendini bütün kapitalist dünyaya dayatmış durumda.

Kapitalist güçler, sınıf kavgasının iktidar sorunu etrafında dönen bir konumdan uzaklaştırmak için "sosyal yardım" adı altında yeni mali, ekonomik girişimlerde bulunuyorlar. Sorun, toplumsal sistem sorunu olunca, sınırlı önemler gidişatı değiştirmede etkisiz kalır. Kapitalist sınıf, sadece mali yönden değil, toplumsal, siyasal anlamda da bazı ödünler verebilir. Ödünler, yönetici güçlerin işlerinin iyi gitmediğini gösterir yalnızca. Devrimci kriz derinleştiğiçe burjuvazi yeni ödünler de verebilir. Fakat mücadelenin bu aşamasında emekçiler açısından siyasi iktidar ve ona dayanarak kazanacakları koca bir dünya karşısında bu ödünler hiçbir şeydir.

Bundan yüzelli yıl önce komünistler, burjuvazinin yenilgisinin kaçınılmaz olduğunu söylediler. O tarihlerden bu yana burjuvazi, proletaryanın sınıf savaşı karşısında birçok yerde yenildi. Genel olarak söylemek gerekirse, burjuvazi kaybetmiş bir sınıftır. Dünyanın bir çok yerinde devrimci sınıfın ayaklanmaları karşısında, yeni yenilgiler almaya kesindedir. Burjuvazi her büyük yenilgiden sonra, onları yenen devrimci güçlerin başarılarını küçümsemek için, yenilgileri kendi politik yanlışlıklarına bağlamışlardır. Burjuvazi komünistlerin ve diğer devrimci güçlerin başarılarının dünyada yarattığı devrimci etkiyi gözden düşürmek için her zaman ve her yerde bu başarıyı ağır birliği içinde küçümsemişlerdir. O halde, bu burjuva aldatıcı savları boşa çıkarmak için devrimci komünist güçlerin gücü, savaş kapasitesi, amacı ve başarıları her yerde ve her zaman göze sokulmalı.

Dünya burjuvazisi, sosyalizmin kuruluşu konusunda aynı tavrı gösterdi. Sosyalizme geçilen her yerde emperyalist kapitalist sistemin tüm kuşatmalarına, ablukalarına, askeri saldırılarına, içeride karşı-devrimci güçlere sınırsız desteğine, ideolojik ve politik saldırılarına karşı emekçi halklar, sosyalizmi inşa etmek ve

savunmak için büyük mücadele verdiler. Ve başarılı gelişmeler gösterdiler. Bir toplumsal sistem olarak sosyalizm dünyadaki emekçi kitlelerin üstünde kesin bir etki yaratınca burjuvazi bu başarıları küçümsemek için karalama kampanyalarını ve geniş propaganda faaliyetlerini sonuna kadar kullandı.

Aynı şekilde, devrimci önderlerin bütün ülkelerde halkların içinde yarattığı devrimci etki ve sempatiyi kırmak için onların mücadelelerini küçümseme yoluna gitti. Bu etki, hayranlık ve sempatiyi düşürmek için, devrimci kişiliklerini karalamak için ne çok uğraştılar. Fakat tüm çabaları sonuçsuz kaldı. Sömürücü sınıf ne dün, bundan vazgeçti, ne de yarın vazgeçecektir. Bu, emekle sermaye arasında süren büyük savaşın bir yönüdür. İdeolojik alandaki savaşım diğer alanlardaki savaşım gibi basittir. Dünya proletaryası sınıf savaşında geçmişin eli, geleceğe uzanamayacağı bir noktaya kadar bu kavgaya sürecektir.

Kapitalist toplum, tarihin akışı içinde çöküş dönemine girdi. Bu toplum, kendi küçük dinamiklerini kendi içinde taşır. Toplum gelişirken olgun halini alınca çürür, dinamiklerini, uzlaşmazlığını ve çelişkilerini bugünkü toplumun en sonunda bugünkü ölümlü noktasına getirdi. Süreci sadece nesnel gelişmelerle açıklanamaz. Bu sonuçların alınmasında, proletaryanın sınıf savaşımını tartışmasız etkisi var. Yeni bir toplum, devrimci sınıf mücadelesi yoluyla eski toplumun yerini alır. Sosyalizme geçilen her yerde, sınıf savaşımı sonucu belirlendi. Sonuç başka biçimde alınmaz. Devrimci proleter hareketin, devrimci komünist partilerin komünist askeri ve politik güçlerin etkileyici, devrimci, geliştirici, dönüştürücü mücadelesi ve rolü olmadan yirminci yüzyıl boyunca ve yirmibirinci yüzyıl başlarında dünyayı değiştirmek, yeni bir topluma sosyalizme geçiş süreci açıklanamaz. Proletarya ve proletaryanın devrimci sınıf partisi, insanlığın geleceğini tayin edici bir güçtür.

Devrimci sınıfın, devrimci sınıf güçlerinin geleceği belirlemek için dünyayı alt üst edici eylemlere, isyan ve halk ayaklanmalarına başvurmaları iradecilik değildir, devrimci iradenin ortaya konuludur. İki farklı şeylerdir. Toplumsal

devrimin koşullarının oluşmadığı bir süreçte, devrim yapmaya kalkışmak iradeciliktir. İradeci hareketler, tarihin nesnel gelişme yasalarını yok sayarlar. Fakat emperyalist kapitalist sistem, sosyalizme geçiş için bir bütün olarak olgunlaşmıştır. Devrimci kriz ortaya çıkarmıştır. Bu şartlarda işçi sınıfı ve onun komünist partisinin devrimci iradesi, insanlığın geleceğini çizer. Kaldı ki, kapitalizmin iç çelişkilerinin tamamen gelişmediği fakat, çeşitli nedenlerle keskinleştiği zamanlarda da bu durum devrime yol açar. Proleter devrimci hareket, çelişkinin çözümü için devrime başvurur. Bugün devrimin koşulları oluşmamıştır, devrimi gerçekleştirecek güçler henüz hazır değildir demek, devrimci güçlerin gücünü, kapasitelerini, deneyimlerini ve pratiğini küçümsemektir. Proleter devrimci hareket, çağımızın en etkileyici, en sürükleyici, en devrimci güçtür. Kitleler, bu gücün önderliğinde kendilerine yeni bir gelecek çizecektir.

Proletaryanın sınıf savaşı, devrimci eylemleri tarihin itici gücüdür. Devrimci eylemlerin tarihteki rolünü kavramak için emeğin kurtuluşu bakış açısına sahip olmak gerekiyor. Böyle devrimci bir bakış açısını taşımayanlar Tarkan Ali gibi darkafalı bir aydın durumuna düşerler. Onun düşüncesine göre "Devrimci dalgalar her gerileyişinde artlarında hem iz, hem de bol miktarda enkaz bırakmışlardır". Tarkan Ali, kitlelerin devrimci başkaldırılarına baktığında onda geriye kalmış enkaz görüyor. Oysa devrimci ayaklanmalar, devrimin zaferiyle sonuçlanmadığı durumda bile, sınıf mücadelesine itiş verir, onu genel olarak ileri taşır. Kitleler için devrimci eğitim rolü oynar, onları çelikleştirir ve savaşım kapasitelerini pekiştirir. Dolayısıyla devrimci eylemlere sınıf savaşımın gelecek çarpışmalarına olumlu etkisi açısından bakılmalı.

Köhnemiş burjuva sınıf, yeni bir toplumun doğuşunu engellemek için vahşet ve dehşette sınır tanımaz. Biz onu kesin olarak yenmediğimiz sürece, yarın da aynı şeyi yapacaktır. Fakat dün nasıl başarısız olduysa, yarın da aynı şey olacaktır. Bu çürümüş sınıfa ve onun bu düzenine karşı savaşan devrimci sınıf ve devrimci komünist hareketin nasıl bir güç taşıdığını dün gördük. Hiç şüphesiz

yarın da görecektir. Bu güçler ki, geçen yüzyıldan bu yana güçlü bir emperyalist kapitalist sisteme karşı tarihin en büyük devrimini zafere ulaştırdılar. Kendisinden ekonomik ve askeri bakımdan çok daha kuvvetli olan büyük güçleri yendiler. Bunlar tarihin gerçekleridir.

Kapitalist sınıf büyük bir güçle ve şiddetli saldırılarla, emekçi kitlelerin başkaldırısının önüne geçmeye çalıştı. Ama bu, umutsuz bir çabadır. Umutsuz bir çaba olmak zorundadır, çünkü karşısındaki güçler devrimci güçlerdir. Yeni bir dünya için savaşıyorlar. Tarihin en devrimci hareketi niteliğini taşıyorlar. Eski dünyanın köhnemiş güçleri devrimci hareketi ne kadar bastırırsa bastırırsa, bu güçler her koşulda savaşmaya devam eder ve en sonunda zafere ulaşır. Sınıflı toplum tarihinde böylesine devrimci bir güç ne oluşmuştur ne de oluşabilirdi. Bu güç, dünyayı yeni baştan örgütlemekle yükümlü olan devrimci bir sınıf tarafından oluşturulmuştur. Dayanıklılık, yüreklilik ve kahramanlık, bu gücün belli başlı nitelikleridir. Bugünkü amaçlı savaşımında mümkün olan en örgütlü, en yekvücut şekilde hareket edebiliyor. Çok açtır ki zafer, bu gücün olduğu taraftadır.

Devrimci işçiler, devrimci işçilerin partisi, gerilla hareketleri ve diğer devrimci güç örgütleri, burjuva gericiliğinin emperyalist gericiliğinin en ağır saldırıları altında, en büyük katliamlara uğrayarak en riskli, en tehlikeli eylemlerden geçerek kavganın örsünde dövülerek çelikleşti, devrimci eğitimden geçti, başka zamanlarda elde edilemeyecek zengin mücadele deneyimiyle donandı. İşte bu güç kazanacaktır bu büyük mücadeleyi. Bu güç ki yüksek bir coşkuyla atılacak kavgaya. Düşman ne yaparsa yapсын zafer, devrimci güçlerin olacaktır.

Covid-19 pandemisi kapitalizmin toplumsal koşullarının tüm insanlık dışı niteliğini açığa vurdu. Bu toplumu yıkmak, emekçi kitlelerin en ivedi, en temel, en önemli ve yaşamsal gerevidir. Bunun yerine koşulların insancıl olduğu yeni bir toplum inşa etmek bir zorunluluktur. Bu büyük amaca toplumsal devrimle varılacaktır.

Tarihteki Kızıl Şeritler...

Ölümsüzleşmesinin 19. yılında yoldaşımızın mezar başına gitmek üzere buluyoruz sabah erken saatlerde.

Maskeli bir şekilde ve sosyal mesafeye dikkat ederek biniyoruz yolculuk edeceğimiz araca. Bir yoldaşımız, kronik hasta ve bu virüslü havalarda çıkmaması gerektiğini bildiğimiz biri... Tutamamış kendini, Sibel'e giden yola düşmeden edememiş. Günden, güneşten sohbetler ile yoldaşımızın yanına varıyoruz...

Güvenliğe yoldaşımızın mezarını soruyoruz hemen gösteriyor, "En son adanın bir önceki arasına girin"... Araç duruyor yoldaşımızı arıyoruz. Kocaman bir gül ağacı altında çiçeklerle kaplanmış buluyoruz. Sıcacık bir gülümsemeye sarıyoruz yoldaşı. Kimimiz taşları temizliyor, kimimiz silinmiş ismini taşa yazma gayretinde. Toprağına dokunurken bir an düşünüyorum: Sever miydin acaba bu kadar yakından bir ilgiyi, öğrencilerini saran bir öğretmen gibi sarar mıydın bizi, nelerden konuşurduk seninle örneğin bilmiyorum...

Mezar taşına isminin yazılmasına ihtiyacın yok biliyoruz, tarihe kızıl şeritlerle geçmiş ismin, hep önümüzde ışığımız olacak. Düşmanın yok edemediği bir imza ile kendini kattın mücadelemize yine de sevinçle dokunuyoruz toprağına. Sana dair bir şeylere dokunma telaşında.

SİBEL SÜRÜCÜ

Yoldaşımızın yanından ayrılırken Sakine annemizi arıyoruz. Bizleri, sevgiyle sarıyor sesi. Şimdi senin ardılların aynı gülümsemeye yürümekte karanlığın üstüne. İsmi yoldaş, kavgamızda duyulacak. İsmi savaşın en kızgın anlarında cüretle eş tutulacak ve düşmanın üstüne bir mermi olup saplanacak isminin ateşlediği yürekler. Öfkeli, coşkulu, kararlıyız; senin yoldaşımız... Seni seviyoruz... Daima...

Yoldaşın

"Nefes Alamıyorum!..."

Adil yargılanma talebiyle ölüm orucunda olan Mustafa Koçak, eyleminin 297. gününde ölümsüzleşti. 28 yaşındaki Mustafa Koçak, ölüm orucu nedeniyle 29 kiloya düşmüştü.

Halkın Hukuk Bürosu, müvekkilleri Mustafa Koçak'ın ölümsüzleştiğini twitter hesabından duyurdu.

Son görüşte Mustafa "Bütün vücudum şişti artık nefes alamıyorum..." diyordu. Bir gün önceki telefon görüşmesinde de "Nefes Alamıyorum..."

Ve Mustafa Koçak 24 Nisan 01.00'da gece yarısı ölümsüzleşti... Sabaha karşı otopsi yapılarak sabah saat 09.00'da İstanbul'a doğru yola çıktı.

Mustafa'nın cenazesi ilk olarak Gazi Mahallesi Cemevi'ne getirildi.

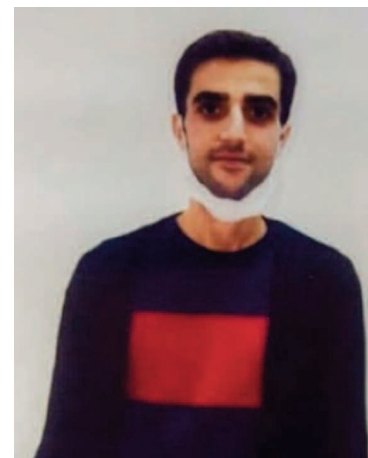
Ailesi, yoldaşları, dostları Cemevi önünde kızıl bayraklarla toplanmaya başladı. Cemevini ablukaya alan polis ise, gelenlere sokağa çıkma yasağı nedeniyle ceza kesmeye başladı.

Mustafa Koçak'ın cenazesinin gelmesi üzerine polisin baskıları arttı.

Avukat Oğuzhan Topalkara basına açıklama yaparak, "Mustafa'yı basit talepleri yerine getirmedikleri için katlettiler, bizde şu an bu katliamın tanıklarız" dedi. Koçak'ın cenazesi Cemevi bahçesine kızıl bayrağa sarılı olarak "Mustafa Koçak Ölümsüzdür", "Anaların öfkeli katilleri boğacak" sloganları ile getirildi, saygı duruşunda bulunuldu. Yapılan törenin ardından Mustafa'nın cenazesi, Kırac İstiklal Mezarlığı'na doğru yola çıktı.

Cenaze aracının önu polis tarafından kesildi ve cenazeye sadece aile bireylerinin katılabileceği söylendi. Tartışmanın ardından cenaze polis eşliğinde yola çıktı. Mustafa, Kırac Mezarlığında yapılan törenle son yolculuğuna uğurlandı.

"Acılarım ağrılarım çok fazla artık dayanılmaz ama ben bizden sonra kimse birdaha adaletle ilgili bir acı çekmesin diye ben bütün acıları çekmeye razıyım.

Hiçbir acı yarıma kalmasın diye ben hepsini bugün çekerim Hepinizi çok seviyorum"

Mustafa Koçak

Editör

ZAFERİ GÖZE ALACAK MIYIZ!

Baş tarafı 1. sayfada

Bu davranış biçimi sadece onların sınıf karakterini ve "aşırımacı" davranışlarını açığa vurur o kadar.

"Aşırımacılar"ı bir kenara koyup devam edelim.

Türkiye ve Kürdistan'da birleşik devrimin güncel hale gelmesi yeni bir durum değil. 90'lı yıllar boyunca her iki ülkede çok sert bir iç savaş yaşandı. Aynı iç savaş, yoğunluğu bazen düşse de, günümüze kadar sürmeye devam ediyor. Bu geniş zaman aralığında Haziran Halk Ayaklanması ve 6-8 Ekim Serhıldanı özel bir yere sahiptir. Ya da başka bir ifadeyle söylemek istersek bu iki ayaklanma, devrimin gelişimi lehinde, bir dönüm noktası, bir kırılma noktası oldular.

Covid-19 salgın hastalığı bu sürece olağanüstü, kimsenin beklemediği bir hız kattı. Tam ifade etmek gerekirse tarih hızlandı, gelecek yakınladı. Gerçekleşmesi için belki de bir kaç yıl beklenmesi gereken gelişmeler bir kaç hafta içinde gerçek birer olgu olarak karşımıza çıktı. Emperyalist-kapitalist sistemin nasıl bir krizin içinde debelendiğini yazmamıza gerek yok; dünya burjuvazisinin hemen hemen tüm sözcüleri bu konuda her gün bir itirafta bulunuyorlar zaten.

Devrimler kapıda! Bu gerçek de, dünya burjuvazisinin medyasında, alarm biçiminde her gün tehlike uyarısı biçiminde haber veriliyor. Haliyle, bundan bir kaç ay öncesine karşılaştırıldığında, artık, tek başına, devrimci durumdan, devrim koşullarının oluştuğundan vb vb sözemenin bir an-

lamı kalmadı. Kapitalist toplumun çöküşü o derece belirgin bir hale geldi ki, TKP gibi yasalca sosyal reformist bir parti çevresindeki birinden şu sözleri duymak artık şaşırtıcı değil:

"Şimdi çöken bu düzeni kurtarmak için öneride bulunmanın zamanı mı?"

"Reform talepleri bilimsel olmadığı gibi ahlakı de değil. Ayrıca gerçekçi de değil."

Emperyalist-kapitalist sistemin çöküşü, devrimci durum herkesin görüp kabul edebileceği bir olgu haline gelmişken sistemin krizini, devrimi vb betimleyip durmak artık bir şey ifade etmez. Böyle bir çaba ne işçi sınıfına ne de diğer emekçi sınıflara, ezilen halklara devrimci bir bilinç götürür. Böyle bir çaba olsa olsa artık burjuvazinin ses çıkarmayacağı gerçeklerin tekrarı çabası olur.

Oysa tam da bu koşullarda işçi sınıfına devrimci bilinç götürmek, bu devrimci bunalım dönemlerinde zafere giden yolu göstermek, neyi nasıl yapacaklarını iki anlama gelmeyecek biçimde izah etmek gerekir. Başka bir ifadeyle, devrimci faaliyetin ağırlık noktasını can alıcı meselelere kaydırmak lazım. Bu yapılmadığı zaman, bu gün kimilerinin sıkça yaptığı gibi, varolan koşulların devrimci niteliğine vurgu yapıp durmak, bir kedinin süt kasesinin etrafında dönüp durmasına ama bir türlü o kaseye uzanma cesaretini göstermemesine benzeyecek.

Leninistler ve devrimci öncü işçiler devrimci propaganda ve ajitasyon faaliyetlerinin ağırlık noktasını nereye kaydırmalıdır? Belli başlı noktalar olarak şunları sayabiliriz:

Birincisi, iki ülkenin işçi ve emekçilerini,

yoksul ezilen halklarını bir devrimin gerekliliği, kaçınılmazlığı, zorunluluğu; devrimin kapsamı, derinliği konusunda bilinçlendirmek, bu konuda onları aydınlatmak;

İkincisi, devrimin bu toplumsal güçlerine, ama özellikle de iki ülkenin proletaryasına burjuva devlet makinası karşısındaki görevlerini, bu makinayı neden ve nasıl yıkmaları gerektiğini, bu başarılmadan kurtuluşun söz edilemeyeceğini açıklamak;

Üçüncüsü, devrimin örgütlü güçleri, zaferi göze aldıklarına ve bunu başaracaklarına emekçi kitleleri, yoksulları, işsiz kitleleri, yoksul köylüleri inandırabilmeliler. Devrimin örgütlü devrimci güçleri ancak bunu başarabilirlerse devrimin otoritesi; dolayısıyla öncüsü, önderi konumuna gelebilirler. Bir ayaklanma sırasında kitlelerin en çok ihtiyaç duyacakları şey budur. Kendini kabul ettirmiş böyle bir otorite olmadan ayaklanmacılar zafere yürüyemez.

Dördüncüsü, kitleler yıkılacak iktidarın/hükümetin yerine neyin geçeceğini; başa geçecek hükümetin ilk elden, hemen, hangi önlemleri alacağını bilmek isterler. Örgütlü devrimci güçler, yıkılacak burjuva hükümet yerine Geçici Devrim Hükümetini kuracaklarını, bu otoriter hükümet eliyle sömürücülerin direncini kırabileceklerini; böyle bir hükümeti kuracak güç ve yetenekte olduklarını, bunun hazırlıklarına başladıklarını emekçi kitleleri, ezilen halkları, yoksulları inandıracak biçimde ortaya koyabilmeliler.

Beşincisi, örgütlü devrimci güçler burjuva devlet makinasını yıkacak, burjuva iktidarı yıka-

cak bir ayaklanma sonrası kurulacak Geçici Devrim Hükümetinin ilk elden alacağı tedbirleri kısa, öz, iki anlama gelmeyecek bir açıklıkla ortaya koymalıdır. Bunların başlıcaları;

- Devrimci bir halk iktidarının kurulması,
- Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının koşulsuz tanınması,
- Zindanların yıkılıp tutsakların özgürleştirilmesi,
- Bütün tekelci birliklere, bankalara, fabrikalara, büyük topraklara el konulması.

-İktidarın ele geçirileceği ilk günden itibaren bir kişinin dahi aç ve evsiz bırakılmayacağı vb vb. ilan edilmelidir.

Evet, devrimin pratik politika haline; güncel hale geldiği koşullarda propaganda ve ajitasyonumuzun ağırlık noktası buraya kaymalıdır. Reformları öne sürmek dün düzeni kurtarmak için öneride bulunmak anlamına geliyordu; bugün bu çok daha böyledir. Devrimin güncelliğinden, yaklaşmakta olduğundan, devrimin koşullarından söz edip bu saydığımız görevleri faaliyetin ortasına oturtmamak, süt kasesinin etrafında dönüp duran ama ona uzanmaya cesaret edemeyen kedi gibi davranmaktır.

Bir kez daha: Zaferi, yani burjuva devlet makinasını yıkıp iktidarı ele geçirmeyi, işçi sınıfı ve emekçilerin hükümetini kurmayı göze alacak mıyız?

Bugün meselenin özü bu şekilde karşımızda duruyor.

1 MAYIS'A GİDİYORUZ!

1 Mayıs'a gidiyoruz. Bir tarafta sokağa çıkma yasakları, diğer tarafta "ekonomi çarkları dönmek zorunda" buyruğuyla kesintisiz işe koşulan milyonlar!

1 Mayıs'a gidiyoruz. Resmi tatil. Bir kısmımız tatil yapma şansını yakalayacak, geri kalanlarımız yine zorunlu işe koşulacak. Şimdiden dillendirmeye başladılar, evde kalanlara sokağa çıkmak yasak!

1 Mayıs'a gidiyoruz. Yıllık izinlerimiz gasedildi. Ücretsiz izin yasal hale getirildi. Açlıkla, yoksullukla, yetmeyince sopyayla sürüyorlar fabrikalara. Çarklarında öğütüldüğümüz yetmiyor, bir de virüsle boğuşuyoruz. Sağlığımız ve sevdiklerimizin sağlığı... Virüs mü, açlık mı... İşte tepemizde sallanıp duran satır!

1 Mayıs'a gidiyoruz. Yüz binlerce küçük işletme battı. Onlarla birlikte işini kaybedenlerimiz ortada kaldı. Fabrikalarda, atölyelerde kapı önüne konan milyonlar... İşsizlik çığ gibi büyüyor!

1 Mayıs'a gidiyoruz. Salgınla savaşın en ön saflarındaki sağlık emekçileri arasında kayıplar artıyor. Her gün şantiyelerden, ocaklardan, tersanelerden, OSB'lerden hastalık ve ölüm haberleri geliyor. Ne işçi sağlığı, ne iş güvenliği! Beşer onar kapıyor salgın arkadaşlarımızı. Arkadaşlarımızın cesetleri üzerinde yükseliyor burjuvaların sarayları!

1 Mayıs'a gidiyoruz ve bütün haklarımız ayaklar altında! Hiçbir ihtiyacımız ve çıkarımız gözetimeyor. Bu vahşi burjuva hükümet, bu vahşi düzen çoktan gözden çıkarmış durumda bizi. İhaleler devam ediyor, yağma ve talan hız kesmiyor.

Ama diğer taraftan, çürüyen, dökülen bu düzende geleceği ilmek ilmek dokuyan emekçilerin kendi yaralarını dayanışmayla sarmaya çalıştığı günlerde 1 Mayıs'a gidiyoruz. Her şeye rağmen bir araya geliyor, adım adım seslerini yükseltiyor işçiler.

1 Mayıs'a gidiyoruz. Her tarafta engellemelerle karşı karşıyayız. Salgının yayılmasını önlemek için yasaklar getirdiklerini söylüyorlar. Yalan söylüyorlar! Bizi düşündükleri falan yok. Bu virüs biz çalışırken dokunmuyor da tatil günlerinde mi saldırıya geçiyor! Tüm dertleri 1 Mayıs coşkusunun önünü almak. Mücadelemize ket vurmak.

Biliyoruz, kurulu düzenler kendiliğinden değişmez. Bu asalaklar emeğimiz üzerinden devşirdikleri şatafatı kendiliğinden bırakıp gitmez. Bunun için birlik gerek, kavga gerek. İhtiyacımız ve hakkımız olanları ancak birlikte mücadele ederek alabiliriz. Yaşam hakkımızı savunmak için kavgaya, greve, mücadeleye atılmak zorundayız. Sadece kendi hayatımızı değil, yaşamı savunmak için kazanmak zorundayız.

Her türlü sağlık önlemlerini arak sokaklara çıkalım, hükümetin yasaklarını boşa çıkaralım.

1 Mayıs günü çalışmaya zorlanan işçiler, gelin ücretli izin hakkımızı o gün bizzat grev yaparak kullanalım!

En başta Taksim olmak üzere, meydanları, sokakları, şantiyeleri, sanayi bölgelerini eylem alanına çevirelim.

Tekrarlamakta fayda var. Her tür sağlık tedbirini arak harekete geçelim.

1 Mayıs'a gidiyoruz. Öyle sadece sanal araçlarla sanal eylemlerle geçirecek günler değil! İşçiler olarak her tür araçla birbirimizi bulacak, fiili olarak güçlerimizi birleştirecek ve 1 Mayıs bayrağını yükselteceğiz!

Unutmayalım. Dünya ellerimizde dönüyor! Bizim bu asalaklar sınıfına ihtiyacımız yok.

YAŞASIN 1 MAYIS
1 MAYIS'TA TAKSİM'E
MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

HAREKETE GEÇELİM YAŞAMI SAVUNUYORUZ

Coronavirüs salgını Türkiye'de ve dünyada büyük bir hızla yayılmaya devam ediyor. Coronavirüsün hızla yayılması işçiler, emekçiler, kadınlar ve yoksullar açısından birçok önemli sorunu da beraberinde getiriyor. İşçilerin güvencesiz, sağlıksız ortamlarda çalışmak zorunda kalması, yüzbinlerce esnafın kepenk kapatıp işsiz kalması, binlerce emekçinin işini kaybedip açlığa mahkum olması...

İşte salgının ortaya çıkardığı sonuçların kapitalizmde bize yansımaları. Acılarımızın, sefaletimizin kaynağı onların egemenlikleri değilmiş gibi, bizlerin aklıyla alay edercesine evde kal diyorlar; ama fabrikada çarklar yine onlardan yana dönüyor. Bizler, dünyayı nasırlı elleriyle yaratan işçiler her sabah işe gidebilmek için otobüslere, minibüslere tıklım tıklım binmek zorunda kalıyoruz. Fabrikalarda, atölyelerde, marketlerde göstermelik önlemlerle, tehlikeli koşullarda çalışmamız isteniyor. Tıpkı market zinciri olan Şok Market'te, Migros'ta, onlarca tekstil atölyesinde, kargo firmalarında, organize sanayi bölgelerinde çalışmak zorunda olan işçi arkadaşlarımız gibi.

Coronavirüs kapitalizmin çelişkilerinin acımasızlığı ne kadar da görünür kıldı. Bir tarafta milyonlarca yoksul işçi, emekçiye "Evde Kal" çağrılarını yapan, evinde keyif çatan sermayedarlar, burjuva dünyanın önde gelen tipleri, diğer taraftan hastalanır mıyım ya da aileme virüs buluşturur muyum korkusuyla işe gitmek zorunda olan, sağlıksız, önlemlerin alınmadığı yerlerde, milyonlarca işsiz olduğu bir ülkede çalışmak zorunda olmak gerçekliği.

Sermaye sınıfını kurtarmak için

trilyonlar harcayanlar işçilere ücretli izin, ekonomik güvence, borçlarının iptali imkanını sunmuyor, sunmayacak da. İşçilerin iş bırakmasını engellemek için genelge yayınlamak, 18-20 yaş arasındaki gençleri yasaktan muaf tutup salgının kucağına atmak, sonra da kendi OHAL'inizi ilan edin deyip insanlarla alay etmek...

Yok, artık yeter! Sosyal medyada, sokak röportajlarında, kendi çektiği videolarda işçi sınıfının korku duvarlarını açlıkla yüzleşmeye başladığında, evinin kirasını ödeyemediğinde, evine ek mek

götürmediğini kırıncasını gayet iyi görüyoruz. Sosyalist Küba'nın, sosyalizme eğilimli Venezuela'nın, sosyalizmden arta kalan örgütlenme alışkanlıklarıyla Çin'in bu virüse karşı toplum için nasıl savaştığını hepimiz gördük. Bir de emperyalist ABD'de sokakta yatan milyonlarca işsize, evsizede tanık olduk. Sermaye sınıfının cennetini yıkmak için daha neyi bekliyoruz?

Bizi hiçe sayan bu hükümete, bu patronlara grevlerle karşılık verelim. Yüksek sesle ilan edelim: İşçilerin sağlığı, güvenliği için fabrikalar kapatılmalı, işçi çıkarmalar yasaklanmalı ve işçi ücretleri tam ödenmelidir. Küçük esnafın, küçük işletmenin, küçük üreti-

cinin banka borçları iptal edilmeli bunları devlet üstlenmelidir. Üretimini durduran küçük işletmenin, atölyenin işçi ücretini, kirasını devlet üstlenmelidir. Ev ve dükkan kiralari devlet tarafından karşılanmalıdır. Ürünü tarlada kalan küçük üreticinin zararını devlet üstlenmelidir.

Bu önlemleri burjuva hükümetlerin almayaacağı ortaya çıktı. Bu önlemleri ancak emeğin iktidarı, devrimci demokratik bir hükümet alabilir. Biz burjuva hükümetlerin kurtarılması gerekenler listesinde yokuz. Biz onlar için ihmal edilebilir bir maliyet unsuruyuz. Yaşamak için burjuva hükümetleri ve kapitalist düzeni yıkmaktan, emeğin iktidarını kurmaktan başka çare yok.

Her platformda güçlerimizi birleştirmemiz gerekiyor. Komite ve konseyler, forumlar, meclisler, dayanışma ağları... çeşitli telefon uygulamaları, Whatsapp grupları, sosyal paylaşım ağları... mümkün olan her türlü araç ve yöntemle örgütlenelim. Fabrikalarda, atölyelerde, işletmelerde komitelerimizi kurmalı, işçi sınıfının öncü işçileri öne çıkmalı, yaşadığımız semtlerde mahalle emekçileriyle #yaşamısavunmakomiteelerini örgütlemeliyiz. Kaybedecek zaman yok, yaşamak ve yaşatmak için harekete geçelim, faşizme ve kapitalizme karşı devrim mücadelesini büyütme için on kat, yüz kat daha fazla çalışalım! Ya bu salgınla birlikte bu düzeni yıkacağız, ya da korkunç bir felakete sürükleneceğiz!

MÜCADELE BİRLİĞİ
PLATFORMU

DÜNYAMIZIN GELECEĞİ - 2

Sinan Kaleli

Kriz, salgın ve salgının derinleştirdiği kriz... Gittikçe büyüyen bir sarmal. Burjuva iktisatçıları, genel olarak salgının sürmekte olan krizin üzerine geldiği gerçeğini es geçiyorlar. Onlara göre küresel salgın sonucu "ilk kez talep ve arz şoku bir arada" ve doğal olarak "ne olacağını kimse bilmiyor."

Bu krizden nasıl çıkılacak, hangi harfe benzeyecek ekonomik toparlanma sürecinin grafiği? Yoğun bir şekilde bu tartışılıyor. Kriz sürecini "V" olarak tahmin edenler yok denecek kadar az. Bir "U" bekleyenler de var. "L" diyen karamsarlar hatırı sayılır sayıda. Kimileri hızlı toparlanma, tekrar çöküş ve tekrar yükseliş anlamına gelen "W" harfini öngörüyor. Kimileri de Nike simgesi olan uzun döneme yayılan hafif eğimli ama istikrarlı bir toparlanma olacağı tahmininde. Tabii bir de Roubini'nin "I" harfi var ki, sermaye dünyasına ecel terleri döküyor. Yani çıkışsız, hatta duraksız sürekliliği bir düşüş!

İktisatçılar harfler üzerinden tartışmayı sürdürürken, gelecek dönem kapitalizminin tasvirini yapmaktan da geri durmuyorlar. "Dayanışma ekonomisi" diyen, "vahşi kapitalizm dönemi kapanacak" diyen, "ulusal ekonomiler dönemi gelecek" diyen, "dijitalleşen ekonomi" diyen... Önceki yazımızda da işaret ettiğimiz gibi, "kapitalizm mutlaka olacak da, nasıl kapitalizm olacak" tartışması...

Sistemler (ve düzenler) tekil istem ve eğilimlere göre biçimlenmez. Her şeyden önce, olası gelecekler hakkında öngörülerde bulunabilmek için, varolan yapının içsel gelişim yasaları ortaya konulmalıdır. Bu yasalar, eğilim yasalarıdır ve büyük oranda çelişik süreçlerdir. Birbirlerini, bazen, dengelerler. Bu eğilim yasalarının hayata geçmesi ise sınıflar savaşımı dediğimiz arenada olur.

Uyarı tarihini sınıflar savaşı tarihi oluşunun -ki bu gerçeğin keşfi Marx'a değil, burjuva tarihçilere ve iktisatçılara aittir- anlamı budur! Marx, sınıfların rol aldığı ekonomik yapıyı

derinlemesine çözümler. Olgunun içsel gelişim yasalarını ortaya çıkarır. Onun "Kapital"inin aşılma zıtlığı işte burada yatar.

Marx'ın "kapitalist özel mülkiyetin çanı çalmıştır! Mülksüzleştirilenler, mülksüzleştirilir" sözüyle kapitalizmin sınırlarına ve geçiciliğine dikkat çeker. Ama son derece devrimci kavrayışıyla, bu eğilimlerin ortaya çıkardığı proleter ayaklanmaları hesaba katar. Kendiliğinden bir şekilde mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilebileceğini söylemez. Böyle bir şeyi ima bile etmez. Yani bir taraftan uzun çözümlenmelerle kapitalizmin içsel gelişim yasaları, çelişkin eğilimler olarak ortaya serilir. Kapitalizmin sınırlılıkları ve aşılma zorunluluğu bu yasaların gelişiminin kaçınılmaz sonucu olarak ortaya konur. Diğer taraftan bu kaçınılmaz sonucun sınıflar savaşımı arenasında gerçekleşeceğinin bilinciyse hareket edilir. Yine bu içsel gelişim yasalarının sonucu ve ürünü olan proletarya, devrimci bir rol oynayacak olan proletarya, dönüşümün örneği olarak bu karşıtlık ilişkisindeki yerini alır. Böylece Marx, bir eylemci, bir devrimci olarak teoriyi inşa eder. Oturduğu yerden sadece genel eğilimlere yahut sadece birkaç eğilime bakarak "önümüzdeki dönemde ekonomi (ve toplum) şöyle olacak, böyle olacak" diye fikir oluşturmaz.

Burjuva iktisatçılar, neredeyse iki yüz yıldır mazeretçiliğin teorisini yaptığı için, elbette toplumsal yapıyı derinlemesine inceleyip eğilimleri ortaya koyacak değildir. Sermaye sınıfının çıkarına uygun eğilimleri öne çıkarmak, onun üzerinden sonuçlara varmak, burjuva iktisadın görev ve amacıdır. Daha salgından önce "kapitalizmin sonu" tartışmaları alabildiğine yaygındı burjuva iktisat camiasında. Kriz öylesine korkutuyordu. Pandemi çıkınca bir anda "gelecek dönemin ekonomisi nasıl olacak" tartışmasına, o da "gelecek dönemin kapitalizmi" tartışmasına dönüverdi.

Dünyanın en büyük ekonomisi ABD'de 5 haftada 26 milyon kişi işsiz

kaldı. 2007-2009 arasında krizin zirve yaptığı 18 ayda 15 milyon kişi işsiz kalmıştı. FED önümüzdeki çeyrekte rakamın 47 milyonu bulacağını (%32 işsizlik oranı!!!) tahmin ediyor. Oysa ABD'nin 10 yılda yaratabildiği istihdam 22 milyon. Hadi buradan düşünelim bir de "gelecek kapitalizm" meselesini!

Ya da Oxfam'ın "4 milyar insan yoksul, 1 milyar insan 'aşırı yoksul' kalabilir" tespiti üzerinden düşünmeye ne dersiniz? Tamamen örgütsüz, bilinçsiz bilmem ne olsa bile, bu insanların bir faktör olarak katılmayacağını mı düşünüyorsunuz "gelecek ekonomik model" oluşumuna? ABD'de, Avrupa'da felaketzedeki süreci atlatacak yüz milyonların bilinç, istem ve davranışlarında hiçbir değişiklik olmadı mı sahi? Trilyonlarca dolar pompalandı diye piyasaya, ki bu paraların kapitalistlere gittiğini herkes gördü, rıza üretebilmiş mi oldu kapitalist dünya?

IMF başkanı "Büyük Buhan'dan bu yana en kötü ekonomik daralmayı bekliyoruz, 170'den fazla ülkenin bu yıl kişi başına düşen gelir büyümesi negatif olacak" diyor. Her geçen gün durum daha da ağırlaşıyor. Bu işçi ve yoksul kesimler ne yapacak dersiniz?

Krizde dair rakamlar sel olup akıyor. Sürekli negatif yönlü güncelleniyor tahminler. Yukarıda bahsettiğimiz "harf tahminleri" de sürekli değişiyor. Bir değerlendirmeye göre şu kısa sürede son 150 yılın bütün resesyollarını geride bırakan bir kriz yaşanıyor! Ama tüm bu rakamların geniş kalabalıklara dair olduğu gözden kaçıyor. Yani yaşayan, canlı tepkilere sahip, bir ilişkiler bütünü içinde yer alan milyarlarca insandan bahsediyoruz. Sınıf savaşımı dediğimiz şey tamı tamına bu nesnel zeminde gerçekleşen bir olgu. Unutulan, gözden kaçırılan şey tam da bu!

AB Ekonomi komiseri Gentiloni teklaşı: "Saat işliyor. Yeniden inşayı başlatmak için virüsün bizimle barış yapmasını bekleyemeyiz. Yeniden inşa derhal başlamalı, bu bahar, bu yaz!" Benzer çırpı-

nişları bütün kapitalist ülkelerde görüyoruz. Trump çoktan "normale dönün" emri verdi. Almanya başta, Avrupa ülkelerinin bir bölümü önlemleri kaldırmaya başladı bile. Sermayenin acelesi var. Korku içinde!

Daha burada sayamayacağımız sayıda örnek var. Tüm bunlar ne ifade ediyor? Eğer masa başında oturup kararlaştırılabiliyorsa gelecek ekonomik modeller, bu telaş neden?

Bu şartlar bir altüst oluş döneminin, dünya çapında bir devrimin şartlarıdır. Aslında bu temel gerçeği herkes görüyor. Sermaye sınıfı da, reformist kesim de, proleter devrimciler de... Sermaye umutsuz bir şekilde sürdürülemez durumdan bir an evvel çıkmak için çabalyor. Öte yandan maaşlı düşün adamları üzerinden eğlencelik gelecek tahlillerini burnumuza dayıyor. Bununla yetinmiyor. NATO dahil tüm gücünü gelmekte olan dalgayı karşılamak için hazırlıyor. Gelmekte olan sadece şimdiden uç vermiş olan emekçi sınıfların ayaklanma-devrim dalgası değil. Her an patlamak için bahane arayan büyük yıkım savaşları da beliriyor aynı zamanda.

Reformistler bu büyük altüst oluş şartlarını görüyor. Ne proleter yığınlar dönük umut ve beklentileri var, ne bu yönde girişimleri. Seyirci modunda durum tahlili yapıp emek cephesinin dikatini otoriteryanizm/faşizm tehlikesine çekiyorlar. İşin tuhafı, bahsettikleri bu durum, aslında koşulların devrimciliğinin itirafı. Zira bu tür keskin dönüşümler devrimci dönemlerin ürünüdür. Ya proleter devrim kazanır, ya kanlı bir karşı-devrim. Yani faşizm tehlikesi demekle devrimci koşulların varlığını tersten ifade etmiş oluyorlar. Ama onların derdi "normale dönmek" ve "yaşanabilir kapitalizm" mücadelesi vermek.

Soruluyor, "kapitalizmin sonu mu?" Söyledik, yine söylüyoruz. Evet, kapitalizmin sonu! Bunu söyleyince dudak büküyorlar. Çünkü tüm ömürleri kavgaya dışardan bakmakla geçti. Sanyorlar ki biz böyle dedik diye onlar gibi ellerimizi

kavuşturup burjuvaların her şeyden vazgeçmesini ve sistemin kendiliğinden yıkılıp gitmesini bekliyoruz!

Marx ve Engels'in krizler ve devrim arasında 170 yıl önce kurdukları bağlantıyı bile unutmamış olan bu "gözlemciler" topluluğunun, o çağın krizleriyle karşılaşılamayacak derecede derin ve yıkıcı olan güncel kriz karşısında bile devrimi akıllarına getirmemelerine ne denebilir ki!

Dünyamızın geleceği ne olacak? Hayır, kesinlikle masa başı uyduruk tahminlere göre bir gelecek beklemiyor bizi. Koşullar devrimci. Bir altüst oluş dönemi. Bu sert şartlarda dünyamızın geleceği sert kapışmaların, sert sınıf savaşlarının sonucunda belirleniyor. Böylesine devrimci şartlarda proletarya, devrimci zora başvurarak kapitalizmin tabutuna çivi çakacaktır. Mevcut krizin derinliğini, yıkıcılığını, devrimin kaçınılmazlığını ve devrimci zorunluluğunu, bunun araçlarının propagandasının yapılmasını ve bizzat pratik olarak örgütlenmesini güncel, yakıcı, pratik görev olarak ele almayan hiçbir görüş bugün devrimci konumda kalmaz. Dünyamızın aydınlık geleceği bu kavganın sonucunda çıkacak ortaya.

'Weydemeyer'e 1852 şöyle yazar: "Benim yeni olarak yaptığım şeyler: 1- sınıfların varlığının üretim gelişimindeki belli tarihsel aşamalarla ilişkili olduğunu, 2- sınıf savaşımının zorunlu olarak proletarya diktatörlüğüne varacağını, 3- bu diktatörlüğün, yalnızca bütün sınıfların ortadan kaldırılmasına ve sınıfsız topluma bir geçiş olduğunu göstermekten ibarettir." Lenin bu konuya çok önem verir, Devlet ve Devrim'de buradan hareketle sınıflar savaşımını kabul etmenin Marksist olmaya yetmeyeceğini, sınıflar savaşımı görüşünü proletarya diktatörlüğüne vardırımların Marksist olabileceğine işaret eder.

Yeni Bir Toplumsal Düzen İçin

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB, bugün "Emek ve Bilim İle Kurulacak Yeni Bir Toplumsal Düzen İçin Yaşasın 1 Mayıs!" diyerek online bir basın toplantısı düzenledi.

Basın açıklamasını okuyan DİSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, "İşçi sınıfının Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs bu sene Covid-19 koşullarında kutlanacak. Tarihte ilk kez 1 Mayıs'ta dünya işçi sınıfı büyük kitleler halinde kentlerin merkezi meydanlarında buluşamayacak. Ancak bu koşullara rağmen Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu'nun ilan ettiği insan onuruna yaraşır bir iş, gelir ve sosyal güvenlik talepleriyle dünya emekçileri tek ses, tek yürek olacak."

1 Mayıs 2020'de dünyanın dört bir yanı, insanlığın ortak umutlarını ifade eden işçi sınıfının, büyük meydanlarda olmasa da evlerinde, işyerlerinde, belirli sembolik merkezlerde dünyanın bu düzeninin değişmesi gerektiğine dair iradesine tanıklık edecek" dedi.

"Evet yeni bir toplumsal düzen şart! Çünkü neoliberal kapitalizm ülkemizi ve dünyamızı göz göre göre büyük bir felakete sürüklüyor. Bu düzen on yıllardır dünya halklarını sınırsız bir emek ve doğa sömürsü, savaşlar, ekonomik krizler, artan eşitsizlikler, yoksulluk, işsizlik dışında hiçbir şey sunmuyordu. Covid-19 salgını düzenin nasıl çürüdüğünü ve çöktüğünü en açık hali ile gösterdi. Bu düzen salgına karşı işçileri, emekçileri, yoksulları ve ezilenlerin sağlığını işini, geçimini koruyamadı. Aksine sermayenin ve patronların çıkarları için akıl, bilim ve milyonların sağlığı yok sayıldı. Dünyanın dört bir yanında ve ülkemizde sermaye/iktidarlar, temel hak ve özgürlükleri hedef alarak, halkın düzene karşı tepkilerini ve siyasi muhaliflerini daha fazla baskı altına alarak, demokrasiyi yok ederek, otoriter rejimleri sağlamlaştırarak salgını fırsata çeviriyor. Kapitalizm ülkemizde de en vahşi halıyla

hüküm sürüyor" denilen açıklamada, "çarkların" işçilerin ölümü pahasına döndüğü, bir avuç patronun çıkarları için tüm toplumun tehlikeye atıldığı ve virüs sadece hafta sonu yayılıyormuş gibi, hafta içi işe gitme mecburiyeti getirip hafta sonu da işçileri çalıştırabilmek için akıl dışı kararlara imza attıkları söylendi.

"Açılan paketlerde işverenlere her türlü destek ve hatta ücretsiz izin dayatma hakkı bile var ama işçi yok, emekçi yok, emekli yok, küçük esnaf yok, çiftçi yok, kadın yok, çocuk yok..."

Salgının yarattığı ağır ekonomik sonuçlar karşısında milyonlarca işçi, emekçi, işsiz, emekli, küçük esnaf değil bir avuç şirket korunuyor.

İşverenler ve müteahhitler için milyonluk paketler açıklanırken, AKP'nin yasa değişikliğiyle 'ücretsiz izin' dayatılan işçiler 1168 TL ile yaşamaya mahkum ediliyor.

Milyonlarca insanın işinden olduğu bir dönemde KDV'li yüksek faturalar hane bütçelerini sarsmaya, bankalar tüketici kredilerini ve kredi kartlarından tıkr tıkr faiz almaya devam ediyor.

Özel hastaneler kamunun hizmetine sunulurken, tüm halkın sağlığı için devlet güvencesi sağlanmıyor.

Zorunlu işlerde çalışan hekimlerin, sağlık ve belediye çalışanlarının, PTT ve kargo çalışanlarının sesine, taleplerine kulak verilmiyor.

Marketlerden inşaatlara fabrikalardan madenlere üretim zorlaması can alıyor. Evde çalışmaya başlayan emekçiler için mesai hiç bitmiyor; 24 saate

yayılıyor.

Çocukların ve aile büyüklerinin evde kalmayla kadınların omuzlarındaki yük ağırlaşıyor; evde şiddet haberleri giderek artıyor.

İktidar bu ağır koşullarda yaşamada kalmaya çalışan halkın sağlığını, işini ve geçimini güvence altına almazken bir avuç patronun bir dediğini iki etmiyor. Bu düzenin çarkları 'neşesi yerinde' bir avuç ayrıcalıklı elit için dönüyor:

Onların vergileri indiriliyor, onların kredileri gevşetiliyor, onların yağma projeleri için ihaleler sürüyor, onların köprülerine yollarına hiç geçmesek de milyon dolarlar aktılıyor, doğamız, su kaynaklarımız, tarım alanlarımız salgın fırsatçılığı ile ranta, talana açılıyor.

Bu yağma ve sömürü düzeninin sahipleri, bir avuç patrona hizmet ederken sadece on milyonlarca emekçiyi ve ailelerini değil ülkemizin geleceğini de tehlikeye atıyor. Salgın ile uğraşması gerekenler, halka hizmet götürmek isteyen belediyeleri engellemekle, seçilmişlerin yerine kayyum atamakla, beğenmediği haberleri yapan gazetecileri tutuklatmakla, kendini eleştiren tweet atanları peşine düşmekle meşgul" denilen açıklamada daha önce emek örgütleri ile ortak alınarak açıklanan "7 Acil Önlem" de sıralanarak "Aklın ve bilimin emrettiği bu önlemler büyük ölçüde alınmamaktadır. Çünkü ülkeyi yönetenler; yandaş patronları beslemeye ve siyasi rekabete odaklanmıştır. Halkın sağlığını, işini ve geçimini güvence altına almayan, almayan iktidar, siyasi sorumluluğu üstlenerek hesap vermeli, ilk adım olarak sağlık, işçileri ve ekonomi bakanları istifa etmelidir.

Bu düzen sağlığa zararlıdır. Bugün dünyanın da memleketin de sağlığı ve geleceği yeni bir toplumsal düzenin kurulmasına bağlıdır.

Sermaye değil halk egemenliğini esas alan, sömürüye karşı emeğin haklarını koruyan, toplumsal zenginliğe el koyan %1'in değil, toplumun yararını esas alan yeni bir toplumsal düzenin kurulması şarttır" denilerek;

"İnsan onuruna yaraşır bir iş ve ücret, kamusal sosyal güvenlik ve sendikal hakların eksiksiz güvence altına alındığı yeni bir toplumsal düzen istiyoruz.

-Demokrasinin ve ifade özgürlüğünün tahrip edilmediği yeni bir toplumsal düzen istiyoruz. -Her türlü ayrımcılığa, cinsiyetçiliğe ve ötekileştirmeye karşı eşit yurttaşlığın, yurttan, bölgede ve dünyada barış politikasının benimsendiği yeni bir toplumsal düzen istiyoruz" talepleri sıralandı.

2020 1 Mayıs için planlarını ise, "2020 1 Mayıs'ına kadar tüm meydanları, caddeleri, sokakları 1 Mayıs afişlerimizle donatacak, ses ve görüntü araçlarıyla 1 Mayıs coşkusunu meydanlara taşıyacağız."

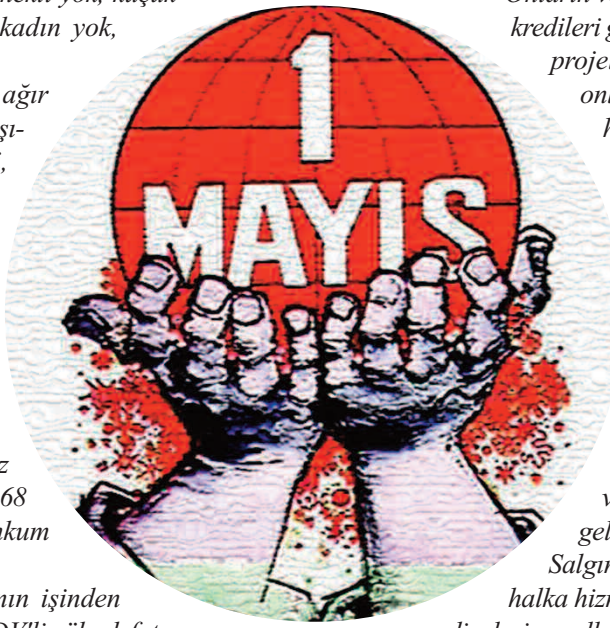
Evlerimizim ve işyerlerimizim sokaklara dönük yüzünüzü taleplerimizi ifade eden pankartlarla, afişlerle donatacağız!

1 Mayıs 1977'de Taksim'de yitirdiğimiz mücadelemizi Kazancı yokuşunda anacağız.

1 Mayıs günü bulunduğumuz her yerin balkonlarından pencerelerinden 1 Mayıs marşını okuyacak, pankartlarımızı asacak, balonlarımızı uçuracak, yeni bir toplumsal düzen için aynı anda tüm Türkiye'den ses vereceğiz.

Yine 1 Mayıs günü sosyal medya üzerinden yayınlanacak '1 Mayıs Mitingi'nde buluşacağız" diyerek açıkladı.

Soru ve cevaplarla süren açıklama, "Yeni bir toplumsal düzeni biz kuracağız! Yeni bir toplumsal düzeni emek ile bilim ile kuracağız! YAŞASIN 1 MAYIS!" denilerek sona erdi.

COVID-19 VE BELLA ÇAV

Kenan Kızıl

“Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak!” Bu, hepimizin en çok duyduğu sözlerden biridir. Fakat ve muhtemelen, bu söz şu ana kadar hiç bu kadar anlamlı ve de kati bir hükümü taşımamıştır. Evet, Koronalı (Covid-19) günlerdeyiz. İnsanlar ölüyor; onar, yüzer, on biner. Ölüyorlar ama ölüyorlar mı; yoksa öldürülüyorlar mı? Aslında artık kimsenin şüphesi yok; bu, kapitalizmin katliamlarından biri. Katil belli ya kurbanlar? En masum haliyle insanlığın ta kendisi....

Kurbanlar, halklar; adları, sıfatları önemsizcesine, Fransız, Alman, İtalyan, Farişi, Kürdi, Brezilyalı ve Japon'u yani yekpare insan bir ve yalnızcasına insan; en yalın haliyle dünyanın halkı. İşte bu halk şu an bir bütünmüşçesine soluk alıp veriyor, düşünüyor ve ortak bir tavır geliştiriyor. Bu yüzden, an itibarıyla dünyanın hiç bir köşesinde yılmılık ve umutsuzluk kol gezemiyor. Hatta ve hatta dünyanın bütün kentlerinin bütün caddeleri böylesine bomboşken bu kentlerin hiçbiri ne viranedir ne de yenilmiş; çünkü sessiz değiller! Evet, sokaklar, meydanlar parklar fakülteler ve neredeyse her şey Covid-19'la mühürlenmiş ve de esasen burjuvazinin katlettiği, onbinin üstünde masum kurban olsa da; kimsenin ağıtlar yaktığı ya da feryat figan ettiği yok. Tersine, adeta ıssızlığa terk edilmiş bu caddelerin ve sokakların kıyılarına demirli binalardan yükselen ses devrim marşlarıdır! Üstelik bu marşlar daha da artacak, daha da ve daha da ve daha da ve sonunda bir insan çığna dönüşecek ya da her şeyi kendine katarak ilerleyen bir tusunamiye. Çünkü insan ayağa kalktı mı devler diz çöker. Çünkü bu devrim marşları burjuvazinin ölüm çanlarıdır ve bu çanlar çalmaya başladı mı bir hiç durmazlar. Özetle dünyanın bütün emekçilerine biçilen bu ölüm her an dönüşebilir bu ölümü biçenlerin kesin sonuna....

Oysa başta nasıl da ellerini ovuşturmuştu sevinçle. Covid 19, sizin için tatlı bir rüya gibiydi; artık sömüremeyeceğiniz, yaşlı insanları öldürüyordu. Bu özünde Maltuscu olan sizler için harika bir şeydi. Tek yapmanız gereken, korunaklı malikanelerinize çekilerek bu salgının görevini yapmasını beklemektir. Hatta siz orada keyif çatarken salgının acımasız pençelerinde can çekişen halk yılmılığa kapılacak ve devletten yardım dilenecekti. Sonunda işinize yaramayanlar ölecek yarayacak olanlar ise çoktan biat etmiş olacaktı ve siz de böylece daha bir güvenle, insan öğüten çarklarınızı döndürebilecektiniz. Hatta şunun da bilincindeyiz siz bu planı öyle sevdiniz ki bir daha ve bir daha ve bir daha uygulayabilesiniz diye Covid 20 laboratuvarlarımızda hazır ve nazır bekliyor!!! Çünkü tüm dünya biliyor ki, siz ilaç satmak için defalarca ve defalarca hastalık icat ettiniz.

Planladığınız gibi korunaklı konaklarınıza çekilerek emekçileri ölüme terk ettiniz. Fakat bir detayı atlamışınız; siz onları kaderlerine terk ederseniz onlar da kendileri için yepyeni bir hayat inşa etmenin peşine düşeceklerdir. Hem de içinde siz, iribaş asakların olmadığı bir yeni yaşamın. Şimdi, kalbinizdeki panik ve korku da bundan zaten. İnsanlar Covid 19'dan kurtulmanın en kestirme yolunu fark etmeye başlıyor, hatta dahası kesin çözüme de yönelecekler. Onları virüslerin en tehlikelisi olan burjuva virüsünden bir çırpıda kurtarmaktan alıkoyacak hiç bir güç şu an yok. Covid dün sizin rüyanızdı, bugün kabusunuz ve belki bu öğleden sonra belki yarın şafakta, ama bir anda sonunuza dönüşebilir. Yalnız içiniz rahat olsun sayenizde insanlar virüslerden nasıl kurtulacağını iyice öğrendi; hızlıca!...

An be an artarken Covid kurbanlarının sayısı emekçilerin öfkesi de büyüyor. İşte İtalyan emekçilerinin hali; insanlar hastanelerde ölüm sırasını beklerken, sağlık emekçileri kendi hayatlarını adeta hiçe sayarak her bir canı kurtarmaya çalışıyor. Ancak tüm dünya emekçileri gibi İtalyan emekçisi de gerçeği görüyor; dünyanın en lüks ve pahalı otomobillerini üreten bu insanlara bir tane solunum cihazı bile çok görülüyor. Bir sistem nasıl acımasız ve azılı bir katil olduğunu başka nasıl ispatlar ki? İtalyan burjuvazisi paradan dağılarını banka kasalarında korurken, doktorlar hastalarına verecek bir kutu parasetamol (Antiviral ilaç) bulamıyor. İşte bu yüzden caddeleri bomboş İtalyan şehirlerinden Mussolini faşizmini yere seren partizanların marşları yükseliyor. Siz varın onları ölüme terk edin ama bu ölüm caddelerden gittiğinde ki gidecek, işte o zaman sizin de zamanınız dolmuş olacak. İşte o gün, o bankalardaki o dağ gibi paralarınızın size hiçbir faydası olmayacak.

Şu an aynı marşlar söyleniyor Marsilya'dan Liverpool'a oradan da Sao Paulo'ya kadar. Bavyerahılar evlerinin pencerelerinde balkonlarından İtalya'daki kardeşleri için Bella Çav'ı söylüyorlar. Bu marş bir savaş marşdır, faşistlere ve işgalcilere karşı söylenmiştir, bu basit bir dayanışma şarkısı değil. Diyor ki; “Bir sabah uyanmıştım... her yer işgal altında... Sen hey partizan beni de götür dağlarımıza...” Kim şu anki işgalci? Siz burjuvalar ve bu defa bu savaş yine size karşı! Bakın diyor ki aynı şarkı: “Eğer ölürsem ben partizanca” yani savaşarak! Kısacası Bella Çav sizden kurtulmak isteyenlerce söyleniyor. Sadece Bella Çav da değil, Şili'nin Venceremos'u, her yerde şimdi ve Fransız ve Alman ve İngiliz devrimcilerin ve boyun eğmemeyi yasa edinmiş İrlandalı ve Kürt devrimcilerin marşları yükseliyor. Yükseliyor ve hepsi birden muhteşem bir enternasyonele dönüşüyor.

Eğer bir yerde devrim marşları yükseliyorsa orada bir devrim ya başlamıştır ya da başlayacaktır. Şimdi ne feryatlar var ne de ağıtlar şimdi isyan şarkıları zamanı! Ne vebanın ve yasin kara bayrağı çekildi ne de koleranın sarısı şimdi bütün direklere çekildi çakilecek isyanın, devrimin kızıl kırmızısı.

Covid 19: burjuvazi ve kapitalizm için yolun sonu. Çünkü artık her şey emekçilerin istediği gibi olacak!

Şimdi Bella Çav Zamanı.

VIVA CUBA!

Bundan 70 sene kadar önce Güney Amerika'da iki genç arkadaş bir motosiklet gezisine çıkar. Kalpleri baştan başa insan sevgisiyle dolu iki insan ve bu gezinin sonunu göremeyen Rozinante isimli ihtiyarca bir motosiklet. İşte bu iki genç yolcunun yolu, bu gezinin ortalarında bir yerinde bir su birikintisi hatta bir şehrin ortasında bir yerde bir adayla kesişir. Fakat, bu adacık ölüme terk edilen cüzzam hastalarıyla doludur ve dahası bu iki yolcu bilerek, isteyerek, planlayarak oraya gitmişlerdir. Evet “cüzzamlılar” adasına, üstelik kimse onlarla temas etmesin, kimseye dokunmasınlar diye orada ölüme terk edilenlerin gidip ellerini sıktılar. Ve onları muayene ettiler. Biz bu hikayeyi yıllar ve yıllar sonra duyduk. Hem de o adacıkta ölüme terk edilen ama hayatta kalanlardan bir kaçının ağzından. İşte o hayatta kalanlar, o olaydan elli-altmış yıl sonra bile, o anları anlatırlarken gözleri dolu dolu oluyordu. “Onlar bizim elimizi sıktı, kimse bize yaklaşmak dahi istemezken bizi muayene ettiler ve bizimle tokalaştılar.”

Cüzzam hastaları olanları bu cümlelerle anlatmıştı. Dünyaya bir insanlık dersi veren ve bizim her defasında göğsümüzü gere gere anlattığımız bu öykünün kahramanlarından birinin ismi Doktor Ernesto Guavera diğeri de devrimden sonra Küba Sağlık Bakanlığına bağlı bir enstitüde yaşamının sonuna kadar çalışan ve bugün muazzam bir işler başarıları Küba tıbbının öncülerinden biri olan Alberto Granada idi.

Bilindiği gibi doktor Guavera bu geziden kısa bir süre sonra Küba devrimine katıldı ve sadece devrimin liderlerinden biri olmakla yetinmedi. Gerek bu devrim için gerekse de diğer yaptığı tüm görevlerden, eylemlerden dolayı kendisi dünya devrimci hareketlerinin ölümsüz komutanlarından birine dönüşmüş, ya da bu rütbeyle onurlandırılmıştır. Ancak konumuz yoldaş Che'nin hayatı olmadığını için sadece bu kısa değinmeyle sınırlı kalacağız.

Şu an kapitalizmin en acımasız yüzlerinden birine tanık oluyoruz. Covid 19; sistemin milyonların hayatını nasıl gözden çıkardığını adeta televizyonlardan naklen izliyoruz. Doktorlar, eczacılar, hemşireler ve tüm diğer sağlık emekçileri insanları kurtarmak için çırpınsa da esasen burjuvazi milyonları çoktan “cüzzamlılar adasına” atmış ve onlarla her türlü teması kesmekle yetinmiştir. Hava alanları, limanlar ve sınır kapıları bir biri ardına kapatıldı ve

Covid 19 taşıyanların hiç biri kabul edilmiyor. Kabul edilenleri de yetersiz solunum cihazı ilaç ve hastaneden başka her şeye benzeyen karantina noktaları bekliyor. Bu kapkara tabloyu ve bu cellatlar paktını bozan tek ülkeyse Küba oldu. Evet Küba! “Cüzzamlıların” ellerini sıkın devrimcilerin ülkesi.

Şu an Covid 19 taşıyanlara kapılarını kapıtmayan ve onları tedavi eden tek ülke Küba'dır. Dahası kapitalist, karşı-devrimci ülkelerin sağır numarasına rağmen “Biz Covid 19 tedavi ederiz, garanti veriyoruz” diyen ve tüm dünya halklarının sesi duyulan da Küba'dır.

Hiçbir ülke böylesine ciddi bir salgına rağmen hasta insanlara kapılarını açmamıştı. Bu onur Küba'nın olmuştur. Bir tek sağlık emekçilerinin ve bir tek yurttaşın dahi sağlığını riske atmadan bunu yapan Küba, bu yapıyla dünyaya büyük bir insanlık dersi daha verirken biz komünistlere de büyük bir onuru yaşattı. İşte bu bizim Küba'mızdır 70 yıllık ambargoya, binlerce ve binlerce irili ufaklı saldırıya, al-

çakça kuşatmalara ve emperyalist haydutluğa, komplolara rağmen, onca imkansızlığın ortasında şimdiye kadar dünyanın her yerinde sayısız insanı iyileştiren, abartısız bir dünya dolusu doktor yetiştiren, arasında, kanser ve Aids gibi ölümcül olanların da bulunduğu bir çok hastalığa karşı muhteşem başarıları imza atan devrimci Küba, yoldaş Küba; Fidel'in, Che'nin, Camillo'nun ve binlerce ölümsüz devrim neferinin Küba'sı şimdi ölüme terk edilen dünya emekçileri için göreve hazır diyor. Bir ülke, bir sistem (sosyalizm) onurlu olduğunu daha nasıl gösterebilir ki. Teşekkürler Küba insanlık ve insanlığın gerçekleştireceği yeni devrimler adına; dünyanın her yerinde kalpleri sizinle bir atan yoldaşlarımız adına, insana verdiğiniz bir değer için, insana verdiğimiz büyük değeri gösterdiğiniz için; Her Biji Küba. Muchos Gracias Cuba!...

ABD bütün imkanlarının tamamına yakını nükleer silahlar gibi silahlara harcarken ve bu gün vatandaşları en temel sağlık hizmetlerinden yoksun bırakılmışken, İtalya Adre Dor-

yan uçak gemisine milyarları yatırmışken ve İtalyan halkı şuan ölüme terk edilmişken, Fransız devleti Degol (uçak gemisi) ve onca savaş jetine dudak uçuklatan paraları harcamışken ve Fransızlar bugün ölümler pençeleyişirken, bu “büyük” bu “kudretli” devletlerin hepsi emekçiler için üç kuruş bile harcamaya yanaşmazken işte Küba bu “devlerin” yapmadığını yapıyor ve önce insan diyor.

Başka, önce insan diyen sahtekarlar da var tabii. Almanya, Avrupa'nın en “zengin” devleti halkın %70'ni gözden çıkarıncasına “Covid 19 herkese bulaşacak” diyor. Bunun ölüm fetvasından ne farkı var? İngiltere'ye “hani üstünde güneş batmadığı” iddia edilen bu karanlıklar içindeki ülke işi “doğal seyrine” bırakıyor (çok sonradan tedbir almaya başlamış gibi yapıysa da durum değişmiyor) “Doğalına” bırakmak tüm yaşlı ve bedenen zayıf insanları gözden çıkarmakla tam tamına aynı anlamı taşıyor. Bu tam anlamıyla bir devlet katliamıdır. Bu sorun devletlerin tamamı “önce insan!” derken riya-karca davranıyor onların tek önceliği var; “önce para, önce kar!” Bu gün Küba hariç tüm devletler insanları Covid 19 insafına bırakmıştır (bir noktada Çin'i bunun dışında tutarak söylüyoruz) Almanya'da tüm öndemler hem geç alındı, hem üstün körü ve hem de halkı değil, devleti, kapitalist sistemi kurtarma amacını taşıyor. Bu nedenle hepsi gerçekleri emekçilerden saklıyor ve hepsi ellerinden geldiğince az insana Covid 19 testini yapıyor. Şu an bu devletler için bir test kiti bir insan hayatından daha değerli. Aksi de düşünülemezdi zaten bunların hiç biri varını yoğunu halkına hizmete adanmış. Hiç biri

Küba'nın binde biri dahi olamaz. Daha düne kadar Küba'ya gözlerini diken akbabalar, emperyalist kapitalist devletler için; “Küba sosyalizmi her an çökebilir”di ve Fidel'in ölümüyle bu iş biter”di. Şimdi ne diyor-sunuz acaba bay burjuvalar siz ve sizin büyük aptallığınız. Şimdi sizin kapitalist devletçikleriniz mi, katliamcı yönetiminiz mi yoksa Küba mı çöküyor. Fidel için söylemiş olduğunuz gelince Che öldü mü ki Fidel de ölsün! Camilo öldü mü ki, bir devrimci daha ölsün. Bir devrimcinin gerçekten ölebileceğine inanmak için buna inananın zekadan tamamen yoksun olması şart!

Son olarak; Devrimci Küba bir kez daha insanlık için ve insanlığı bekleyen güzel yarın için göreve hazır. Kapitalizm tüm insanlara sahipken insanların ölmesine asla ciddi olarak mani olmayacaktır, olmuyor da. Küba ise bütün imkansızlıklara rağmen neleri neleri başarıyor. İnsanlığı artık sadece sosyalizm kurtarabilir ve devrimci Küba'nın söylediği de bu; Çok Yaşasın Küba.

Lübnan'da Cezaevlerinde İsyanlar

Lübnanlı tutuklular, salgın sebebiyle “genel af” talebiyle eylemlere başladı.

Trablus Qoubbeh Hapishanesi'nde ölüme terk edilmeye karşı serbest bırakılma talebini yükselten tutuklular, 9 Nisan günü isyan etti. Kapasitesi 250 kişi olduğu halde 600 ile 1.100 arası kalan tutuklunun bulunduğu cezaevinde, yataklar ve hücrelerdeki eşyalar ateşe verildi. 10 Nisan sabah saatlerinde güvenlik güçleri koğuşları basarak isyanı bastırdı, yaralananlar oldu.

Bu sırada tutuklu yakınları ve insan hakları savunucuları cezaevi önünde toplanarak, sloganlarla tutuklulara destek verince polis saldırısı ve çatışmalar yaşandı.

İsyan, Lübnan Dağı'ndaki Roumieh Cezaevi'nde başlamış, Bekaa'daki Zahleh Cezaevi'ne yayılmış ve ardından Trablus'a sıçramıştı.

İran Cezaevlerinde Protesto

Uluslararası Af Örgütü, Covid-19 pandemisi nedeniyle İran'da en az sekiz cezaevinde binlerce tutuklunun koronavirüse yakanla endişesiyle protesto eylemlerinde bulunduğunu haber verdi.

Af Örgütü, cezaevi gardiyanları ve güvenlik güçlerinin tutuklulara karşı gerçek mermiler ve gaz bombaları kullandığını belirtirken, en az 35 tutuklunun öldürüldüğü, 100 dolayında tutuklunun da yaralandığı bilgisini verdi. Çok sayıda tutuklunun, hem cezaevi koşulları hem de hastahijyen yayılma riskine karşı açlık grevine girdiği belirtiliyor.

10 Eylül günü yaşanan eylemler üzerine Af Örgütü, İranlı yetkilileri “düşünce mahkumlarını derhal ve koşulsuz olarak serbest bırakmaya” çağırıyor. 29 Mart günü bir açıklamada bulunan İran Adalet Bakanlığı sözcüsü Gulamhuseyin İsmaili, 19 Mart ile 3 Nisan arasında 100 bin tutuklunun iki haftalık dışarı çıkma izninden faydalandığını söylemişti. Bu tedbir koronavirüsle mücadele çerçevesinde alınmıştı. Tutuklular için söz konusu bu çıkış izni 19 Nisan'a kadar uzatıldı.

İran'da resmi rakamlara göre 4 bini aşkın kişi koronavirüs nedeniyle hayatını kaybetti. Ancak çeşitli kaynaklara göre 242 kentte 22 bini aşkın kişi yaşamını yitirdi; koronavirüsün gerçek boyutlarına ilişkin sağlıklı bilgiye ulaşmak mümkün olmuyor

Fransa'da İsyanlar

Fransa'da polis şiddeti, isyanları getirdi. 18 Nisan Cumartesi günü bir polis aracının bir bisikletliye çarpması, kırk bacağına rağmen bisiklet sürücüsünün gözetlme alınarak işkence yapılması üzerine, olayın olduğu Villeneuve-la-Garenne'de başlayan eylemler, 19 Nisan'ı 20 Nisan'a bağlayan gece Paris'in diğer banliyölerine, Lyon, Strazburg'a da yayıldı.

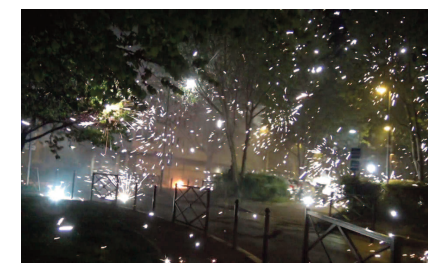
20-21 Nisan gecesi, Paris banliyölerinde Hauts-de-Seine'nin birkaç komününde çatışmalar yaşandı, Seine-Saint-Denis'de çöp kutuları yakıldı. Öfkenin hedefi Villeneuve-la-Garenne'deki polislerdi.

Villeneuve-la-Garenne'de toplanan eylemciler, yollara çöp kutularıyla kurdukları barikatları ateşe verdi. Polis de plastik mermiler ve göz yaşartıcı gaz bombalarıyla saldırınca saldırıya havai fişekler ve taşlarla karşılık verdiler. Banliyönün farklı bölgelerinde saatlerce süren çatışmanın ardından kitle geri çekildi.

Gece yarısına doğru daha kalabalık bir kitle toplandı. İşçi ve emekçilerin yaşadığı mahallelerin çevresinde barikatlar kurularak polislerin gelmesi beklendi. Polislerin gelmesiyle çatışma başlarken barikatlara konulan mobilyalar ateşe verildi, balkonlardan havai fişekler atıldı, arabalar ateşe verildi. Polis ise yakaladığı eylemcileri işkenceyle gözetlme aldı. Polisin saldırısından gazeteciler de payına düşeni aldı, tehditlerle karşılaştı, gözetlme alınanlar oldu.

Eylem ve çatışmalar 4. gününde de devam etti. Hauts-de-Seine bölümünde birkaç belediye kurşunlandı veya ateşe verildi. Villeneuve-la-Garenne'de yine havai fişekler ateşlendi, Paul-Langevin ilkokulu yönetim bölümü de ateşe verildi.

Fransa'da salgın sürecinde 4 kişinin ölümüne sebep olan polisin 2017'de ve 2018'de de polisin siyahi ve yoksullara şiddeti üzerine ayaklanmalar çıkmış, tüm Paris banliyöleri yakılıp yıkılmıştı. Fransa'da yoksulların ve göçmenlerin isyan ve ayaklanmaları, birkaç ay içinde sarı yelekli isyan ve eylemlerine yerini bırakmıştı.

1 Mayıs'ta Kavga Alanlarını Büyütmeye, Taksim'e!

1 Mayıs yaklaşıyor. Dünyayı nasırlı eliyle yaratan işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü kutlu olsun.

1 Mayıs'ı zorlu günlerden geçerek karşıyoruz. Bir tarafta dünyayı etkisi altına alan, yüzbinlerce insanın ölümüne sebep olan, 6 kıtaya yayılmış pandemik bir salgın... Diğer tarafta işini kaybeden, dükkanını kapatmak zorunda olan, işsizliğe mahkum kalmış milyonlarca emekçi....

İşsizlik, sefalet çıg gibi büyürken kapitalist sistemin çarkları dönsün diye tersanelerde, madenlerde, organize sanayilerde, marketlerde, depolarda, şantiyelerde milyonlarca işçi ise virüs tehdidiyle yetersiz önlemler altında çalışmak zorunda bırakılıyor. Evde kal çağrılarını yapan sermaye sınıfı ve devleti kendilerini güvене alırken, işçiler hayatta kalabilmek, kirasını ödeyebilmek, aç kalmamak için ölümlerle burun buruna çalışmak zorunda. Ücretli izinden bahseden, koşullara itiraz eden işçiler işten çıkarılıyor, yüzbinlerce işçinin tazminatları, hakları gasp ediliyor. Dünyanın her yerinde ekonomi çarkları dönsün diye işçilerin yaşamını hiçe

sayan, yoksulları maliyet unsurundan başka görmeyen, bütün sorunların düğümlendiği ve giderek derinleştiği kapitalist sistem temellerinden çatırdıyor.

İşte tam da böylesi bir süreçte işçilerin kendi yaşam hakkına sahip çıktığını yapılan eylemlerle, iş durdurmalarıyla görebiliyoruz. Bizi ezen, sömüren, ölüme iten bu asalak kapitalistlere karşı işçi sınıfının öncülüğünde gençlik olarak 1 Mayıs'ta harekete geçelim. Salgının kapitalizmin temellerini kökten

sarstığı bugünlerde gençliğin kapitalizme olan öfkesi çıg gibi büyüyor. Biz gençlik geleceksizlik sarmalında boğuşurken, bugünlerde yakıcı bir şekilde yaşadığımız tüm sorunları 1 Mayıs'ta Taksim'de ve kavga alanında haykırılım ve tüm yasaklamalara karşı sokakları, meydanları zapt edelim.

Milyonların öfkesi ve enerjisi bu kadar birikmişken, halk ayaklanması bu kadar yakınken sermaye sınıfı ve dinci-faşist iktidar iki defadır uyguladığı sokağa çıkma yasağını fırsata çevirerek eylemlerin, anmaların önünü almak için yasağı uygulayabilir. Ne kadar da bizleri düşünüyorlar! Milyonlarcamızın işsiz kaldığı, geriye kalanların ölümü bekleyerek çalışmak zorunda kaldığı bir ortamda bize düşen görev, en sıkı sağlık önlemlerini alarak başta Taksim olmak üzere her yeri eylem alanına çevirmek, greve çıkmak, sokakları kapitalizme dar etmektir.

**Yaşasın 1 Mayıs!
Biji Yek Gulan!**

**Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm!
DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ
(DÖB)**

Gerçek Hastalık

Bildiğiniz üzere coronavirus nedeniyle okullar üç hafta tatil edildi; öğrenci yurtları apar topar boşaltılıp, yurtdışından gelenler için karantina yurdu olarak kullanıldı. Gecenin saat dördünde yurttan çıkarılan öğrenciler zor durumda bırakıldı; karantina bölgesi olduğu için yurttan kalan eşyalara el konuldu.

Bu konuda mağdur olan öğrencilerden biri de benim. Yurttan çıkarken eşyalarımı dolabımda bırakıp gitmek zorunda kaldım. Daha sonra gelip alabileceğimi düşünmüştüm. Fakat karantina bölgesi olduğu için yurda girip eşyalarımı alamadım. Corona virüsten korunmak için alınan 'önlemlerden bir tanesi bu'.

Fakat bu önlem etkili olmamakla beraber, bir çözüm de değil. Asıl hastalığın sistemin kendisi olduğunu asla unutmamalıyız. Kapitalist sistem yıkılmadığı sürece hastalıklara köklü bir çözüm bulunmayacak.

Bu sistemde hastalıklar her zaman vardı. Veba, İspanyol gribi, Sars ve şimdi de corona. Bu hastalıklar birçok can kaybına neden olmuş ve coronavirus gibi hala olmaya devam eden hastalıklardır. Kapitalist devletlerin bu hastalığı önleyip emekçileri kurtarmak için ne bir planı, ne de böyle bir isteği vardır. Hastalıkların tek çözümü tüm kaynakların toplum için kullanılacağı sosyalist bir sistem ve özgür bir yaşamdır.

Sağlıklı ve özgür bir dünya için sosyalizm mücadelesini yükseltelim!
Adana'dan Bir DÖB'lü

Değişim Şart

Merhaba. Ben üniversite sınavına hazırlanan mezun bir öğrenciyim.

Son zamanlarda gündemde olan Covid-19 virüsü yüzünden okullar tatil edildi. Okulların tatil edilmesiyle beraber benimle birlikte sınav hazırlanan birçok öğrenci zor durumda kaldı.

Bu süreçte lise son sınıf öğrencilerinin müfredatta olup da derste işlenmeyen bazı konular sınavdan kaldırıldı. Fakat daha önceden konulara çalışmış olan mezun öğrencilerin emeği boşa gitti. Aynı zamanda Haziran ayında yapılacak olan TYT-AYT sınavları daha geç bir tarihe ertelendi.

Bu durum bizleri oldukça endişelendiriyor. Ayrıca internet ve tv üzerinden yapılan uzaktan eğitim derslerinin verimli olmadığını düşünüyorum. Ders aralarında gösterilen ilahiler, Adnan Menderes'in öldürülmesi, kafa kesme görüntüleri vs. öğrencileri oldukça olumsuz etkiliyor.

Dinci gerici bir eğitim sisteminin olmasını istemiyorum. Kapitalist eğitim sistemi bizi geleceksizliğe sürüklüyor. Geleceksizliği ve yoksulluğu yaratan, hastalıkların önünü alamayan kapitalist sistemin kendisidir. İhtiyacımız olan şey değişimdir; bu sistemin ortadan kaldırılması ve yerine daha insanca bir sistemin gelmesidir.

Antakya'dan Bir Sabırsızlık Zamanı Okuru

Nasıl Affedebilirim Ki?

15 Nisan 2020'de pandemi sürecinde bir çok mahkuma af geldi. Tabii ki düşünce suçlarına, tabii ki şarkılarını özgürce söylemek isteyenlere, tabii ki özgürce bir yaşamı savunanlara, tabii ki doğru haber peşinde olanlara değildi bu af. Bana sorarsanız yeryüzünde asla yeri olmayan yaratıkları salıveriyorlar. Yani tacizcileri, tecavüzcüleri, katilleri, halk soyguncularını vs. vs... Ben işin en çok tacizci, tecavüzcü katil kısmına takıldım.

Çünkü ben onları asla af etmiyorum.

Henüz çocuktum ben onları yüreğimde mahkum ettiğim zaman, şimdi nasıl tahliye edebilirim ki? Hiç bir şeyin farkında olmayan küçük masum bir çocuk. Aklımca evimize gelen misafir abiler amcaları onlar. Çocuk ruhumu yaralayandılar. Çocukluğumun katilidiler onlar. Çocuk ruhumu ölüme, bedenimi kirlenmişliğe!! Gençliği güvensizliğe, ortayaşılığımı mutsuzluğa itendi onlar. Nasıl af edebilirim ki...

Nasıl affedebilirim ki, Pozantı'da öğrenci yurdunda beni diri diri ölüme mahkum edenlerdi onlar...

Nasıl affedebilirim ki, 11 yaşındaydım arabayla ezdiler intihar etti dediler oysaki intihar nedir bilmezken...

Nasıl affedebilirim ki, 15 yaşında beni evlendirmek istediler karşı geldim, öldürdüler intihar dediler...

Nasıl affedebilirim ki, henüz 8 yaşındaydım tecavüz edip elektrik direğinin dibine gömdüler beni...

Nasıl af edebilirim ki, 20 yaşında genç bir kızdım başka erkeklerle konuştum diye yüzüme asit atıldılar; yüzüm tanınmaz halde...

Hayatımda söz sahibi olduklarını sananları, yaşamı bana dar edenleri
NASIL AFFEDEBİLİRİM Kİ...

Ben kim miyim?

Benim adım Rabia Naz

Benim adım Berfin

Benim adım Eylül

Benim adım

Kaderimize Razi Olmayacağız

Gerçeği ne kadar eğip bükmeye çalışsanız da, gerçek gerçektir.

TBMM'de infaz yasasında yapılacak olan düzenlemeler konuşulurken; bugünkü yasa koyucularının temsilcisi ve aynı zamanda kendisi de bir kadın olan sözcü, infaz yasasında, kadına şiddet ve çocuk istismarına ilişkin yapılacak düzenlemelere ilişkin karşı çıkışlara, "gerçeği bükmek, algı operasyonu, kodlama" gibi ifadeler kullanarak yaptıkları yasa teklifinin savunusunu yapmıştı. Oysa ki, bugün yasalaşan o teklif karşımızda "Yasa teklifi değil yaşamın utanç belgesi" olarak durmaktadır.

TBMM'de bile kendi içinde tartışılmasına sebep olan, çocuğun cinsel istismarı dahil cinsel suçların önce açığa alınıp oradan izinle topluma salınması yolunu açacak düzenlemeyi kanının son damlasına savunan ve buna karşı çıkan meclis içindeki seslere "gerçek bükücü, algı operasyoncusu" gibi ifadelerle saldıran kadın hemcinsimiz, bu alçakça düzenlenmiş yasanın hazırlayıcılarının sözcüsü ve en ateşli savunucusudur. Yasa koyucuların ve onların temsilcilerinin, bu yasayla ilgili savunuları, cinsel suç ve çocuk istismarı faillerine açık cezaevine geçme hakkı getirilmediği, "Covid-19 izni" üzerine kuruluydu. Sanki cezaevlerindeki tutsakların ve toplumun sağlığı onları gerçekten ilgilendiriyormuş gibi.

Onlar orada ceylan derisinden koltuklarına gerilmiş bu alçakça yasayı, sirki anduran parlamentolarında tartışırken yanı başımızda bir kadın komşumuz, iş arkadaşımız ya da toplumun orta yerinde hiç temasızın olmadığı anahaber bültenlerine konu olan bir kadın; kocası, babası, ağabeyi tarafından ya da her zaman olduğu gibi aşkından gözleri kör olmuş bir erkek tarafından şiddete, hakarete uğramakta hatta öldürülme tehdidi belki de. Orada yani parlamentoda infaz yasasını tartışanların zerre kadar canları yanmamıştır. Ama bizlerin canı yandı, yanmaya da devam ediyor.

Bizler; ezilen, hakkında fermanlar kesilen, tecavüze uğrayan, dayak yiyen şans eseri henüz ölmemiş olan "canı yanan" tüm kadınlarla birlikte "canımızı yakanlar"ın canını yakacağız.

Bizler; çocuklarımızın bedenine uzanan ve yaşamlarında onarılmaz yaralar açanların değirmenine su taşıyan yasalarını tanıyamıyoruz, tanımayacağız.

Bizler; fabrika da birlikte çalıştığımız, evimizin kapısının açıldığı karşı komşumuzun, sokağımızda, mahallemizde, kentimizde, ülkemizde yaşamı birlikte var ettiğimiz kadınlar ve yaşamları bize emanet geleceğimiz olan çocuklarımız için böylesine insana ve yaşama ihanet olan adaletimize boyun eğmeyecek, kaderimize razı olmayacağız.

Bir Emekçi Kadın

Not: Dünyaya Başkaldırıyoruz web sayfasından alınmıştır

ULEMAYA DANIŞIN

Özgün Denizci

Eskiden ulema diye bir zümre varmış. Okumuş-yazmış, her şeyin danışıldığı aksakallı dedeler. Her şey onlara danışılıyor, çünkü tüm soruların cevabını verebiliyorlar. Yalnız, bu niteliklerinin dayandığı çok önemli bir detay var. Şöyle ki, bu amcalar aslında Dünya'nın bütün bilgisine sahip değiller. Fakat hangi bilgiye nasıl ulaşacaklarını, nereden bulacaklarını biliyorlar.

Diyelim ki gittik ve ulemadan birine ihtiyacımız olan bir bilgiyi danıştık. Bize diyor ki "Bugün git, 40 gün sonra gel. O 40 gün içinde kendisinin de sahip olmadığı bu bilgiye ulaşıyor. O bilginin hangi kitapta ya da hangi alimde olduğunu biliyor. Bu bilgi de (yöntem bilgisi) aradığı bilgiye ulaşmasını sağlıyor.

Esasen bugün bütün insanlar bu olanağa sahip. Herkesin cebinde internet bağlantılı bir bilgisayar var; arama motoruna tek bir soru cümlesi yazmak yeterli. Sonrasında küçük bir inceleme ile aradığımız her bilgiye ulaşabiliyoruz. Yani ulemayı cebimizde taşıyoruz.

Bütün bilim insanları aynı şeyi söylüyor: "İlk yapılacak iş sosyal izolasyon" Yani her insanın mümkün olduğunca az kişiyle teması ve mümkün olduğunca az mekan değiştirmesi. Türkçesi şu: Bir süre kimse evden çıkmamalı. Bu zor bir şey mi? Günümüz koşullarında hiç de zor değil aslında. Evde kapalı kalmak, sıkıcı da olsa böyle bir dönemde 2 ya da 3 hafta katlanılamayacak bir eza değil. Çünkü artık teknolojik aygıtlar ve sosyal medya iletişim olanaklarını genişletti. Dünyanın her yerine ulaşma, iletişimi kurma olanağına sahibiz. Böylece insanlarla irtibatımızı kesmemiz gerekmeyecek.

Demek ki asıl sorun evde sıkılmak değil. Öyleyse asıl sorun yaşamsal ihtiyaçlar olabilir mi? Kesinlikle öyle. En başta gıda, sonra da ekonomik ihtiyaçlar. İnsanlar evden çıkıp işe gitmezse, yiyecek alıp getirmezse çoluk çocuk yorganları mı kemirecek?

Buraya kadar yazılanları zaten tüm gazete ve televizyonlar bulabiliyoruz. Fakat çözüm bulamıyoruz. Bulamıyoruz, çünkü o gazete ve televizyonlar çözümü sistemin içinde arıyorlar. Birilerinin maaşını bağışlaması ya da birilerine ödeme yapılmaması ile kalıcı bir çözüm üretilemez.

Fabrikaların çalışması gerek. Eğer karantina uygulanırsa para kaybı olur. Binlerce, yüzbinlerce, milyonlarca insan ölecekmiş; ne gam. Önemli olan üretimin aksamaması, fabrikaların durmaması! Haa, bir de insanlar evlerine kapanıp karantinaya girerse onlara gıda kolisi falan dağıtmak, faturaları iptal etmek gerekecek. Bunlar hep masraf. Halbuki insanların hastalanması ve ölmesi, üretimin durmasından daha maliyetli olur, işte o zaman karantina uygulanır. Kapitalist sistemin işleyişi bunu gerektirir.

İyi de, kapitalizm bunu gerektirir diye kabullenmek zorunda mıyız? Bu işin bir oluru yok mudur?

Elbette vardır: Kapitalizmin alternatifi sosyalizmdir. Sosyalizmin öncelikleri nelerdir? Nasıl çalışır? O sistemde işler nasıl yürütülür? Tedbirler nasıl alınır?

Mesela, böyle bir salgın nedeniyle insanların evlerinde sosyal izolasyon uygulaması kapitalist ekonomiye zarar verdiği gibi sosyalist ekonomiye de zarar verir mi?

Hepsine tek tek cevap vereyim...

Ya da vermeyeyim. Bunlar daha önce anlatılmamış, yazılmamış şeyler değil.

Siz en iyisi bilimsel kaynaklara bir bakın; hiç değilse cebinizdeki ulemaya danışın.

Hasan'ın Şantiyesinde Çalışma Durdu

DİSK'e bağlı Dev Yapı İş Sendikası Avrupa Yakası Temsilcisi Hasan Oğuz, İstanbul Karaköy'de bulunan Galataport şantiyesinde çalışırken geçirdiği kalp krizi sonrası hastaneye kaldırılmış, 13 Nisan günü Şişli Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde yoğun bakımda yakalandığı koronavirüs nedeniyle yaşamını yitirmişti. Oğuz'un ölüm sebebi ise kayıtlara "bulaşıcı hastalık" olarak geçmişti.

Hasan'ın ölüm haberi duyulunca Dev Yapı İş Sendikası'nın çağrısı üzerine Galataport şantiyesinde işçiler iş durdurma eylemi yapmıştı.

İşçiler, olayın üstünün örtülmesine tepki göstermek için 14 Nisan günü Galataport şantiyesi önünde eylem yaptı. Eyleme İşçi Temsilcileri Kon-

cağız" dedi.

Hasan ile omuz omuza İnşaat İş Sendikası döneminde birlikte mücadele eden ve Emeğin Gücü Derneği Başkanı Mustafa Adnan Akyol ise "Hasan arkadaşımızı öldürdünüz. Bu ülkede sadece bugün değil, yıllardır Çalışma Bakanlığı diye bir kurumun sadece ismi var. Burada gördüğümüz onlarca işçinin aslında sadece Covid-19 nedeniyle değil, normal çalışma şartlarında bile aylardır yıllardır hakları gasp ediliyor" dedi.

"Çalışma Bakanlığı denilen kurum tabe-ladan ibarettir. İşçi arkadaşlarımızın hala diğer hakları da gasp edilmeye devam etmektedir. %98'inin sigortaları asgari ücretten yarıtlıyor. Ve hem arkadaşlarımızın hakları gasp ediliyor hem vergi kaçırıyolar" diyen Akyol, işçilerin bir araya gelerek tepki göstermedikleri için bunları engelleyemediklerini belirterek "Ne zaman ki biz birleşeceğiz. Ama mutlaka bir gün birleşeceğiz. İşte o zaman bu ölümlerin bu katliamların hepsinin hesabını soracağız. Hasan arkadaşımız mücadelemizde sonuna kadar yaşayacak" dedi.

Özgür Karabulut "Hasan arkadaşımızın ölümü ile ilgili tüm yetkililer hakkında suç duyurusunda bulunacağız. Ölüm saçan bu şantiyelerin durdurulması için her türlü fiili ve meşru mücadelemizi hem de hukuki mücadelemizi yürüteceğiz. Hasan'ın ölümünden sorumlu olanlar 'Bu çarklar dönmeyecektir üretim devam edecek' diyenlerdir. Bunları unutmayacağız. Üzünüzü de öfkemizi de büyük. Öfkemiz ve acımız ise mücadelemizi büyütecek" dedi.

İşçiler "Çalışırken Ölmek İstemiyoruz", "Hasan Oğuz Mücadelemizde Yaşayacak" sloganlarıyla eylemi sonlandırdı ve basın açıklamasında açılan pankartı şantiyenin Tophane Caddesi üzerindeki duvara astı.

Eylemden kısa bir süre sonra Dev Yapı İş Sendikası sosyal medya hesabından "Galataport şantiyesini durdurduk. 4 Mayıs'a kadar kapanacak" diyerek duyuru yaptı şantiyede çalışmanın durdurulduğunu bildirdi.

seyi (İTK) Hazırlık Komiteleri ve Emeğin Gücü Derneği üyeleri de katılarak destek verdi.

İşçiler, üzerinde Hasan Oğuz'un resmi ve "Dev Yapı-İş Avrupa Yakası Temsilcisi Hasan Oğuz'u Bulaşıcı Hastalık Sebebiyle Yitirdik!" yazan bir pankart açtılar ve "İnşaat İşçisi Köle Değildir", "Hasan Oğuz Mücadelemizde Yaşayacak" sloganları attılar.

Eylemde konuşan DİSK'e bağlı Dev Yapı-İş Sendikası Genel Başkanı Özgür Karabulut, "Sermaye bir yandan 'Evde Kal' çağrıları yaparken bizler bu şantiyelerde salgınla ölümlerle burun buruna çalışmak zorunda bırakılıyor" dedi.

Gerekli önlemlerin alınması için 20 Mart ve 3 Nisan'da iş bırakma eylemi yaptıklarını ama işin durdurulmadığını aktaran Karabulut, 3 Nisan'da 3 işçide virüs tespit edilmesine rağmen yine önlemler alınmadığını ve işlerin durdurulmadığını söyledi. "Hala bu salgında ölümler burun buruna çalışmaya zorlanıyoruz. 7 Nisan'da bu şantiyede çalışan arkadaşımız Hasan Oğuz kalp krizi geçirdi. 5 gün arkadaşımıza Covid-19 tedavisi uygulandı. Arkadaşımız ne yazık ki bu yaşam mücadelesinde başarılı olmadı. Katilleri patronlardır; katilleri bu çalışmayı devam ettirenlerdir. Unutmayacağız unutturmayacağız"

Zabitalarda Koronavirüs Hızla Artıyor

Koronavirüs salgını nedeniyle "Evde kal" çağrıları yapıp hafta sonları sokağa çıkma yasakları konulurken, çalışmaya devam edilen sektörlerde virüs büyük bir hızla yayılmaya devam ediyor.

Bir çok işkolunda görüldüğü gibi yeterli önlemlerin alınmaması nedeniyle zabıtalarda da Covid-19 testi pozitif çıkanların sayısı hızla artıyor. Avrupa Yakası Zabıta Müdürlüğü'ne bağlı Edirnekapı ve Zeytinburnu birimlerinde çalışan 19 zabıta memurunun Covid-19 testleri; Zabıta Tedbir Müdürlüğü'ne bağlı Boğaziçi Zabıta Amirliği'nde 5 kişinin, Anadolu Yakası Zabıta Müdürlüğü'ne bağlı birimlerde çalışanlar arasında da 4 kişinin testleri pozitif çıkmış durumda.

Alınan önlemlerin yeterli olmaması ve çalışma sisteminin en aza indirilmesi yönünde bir uygulama olmadığı için virüs, zabıta ekipleri arasında da hızla yayılmaya devam ediyor.

İBB bünyesinde toplamda 2500 civarında zabıta memuru bulunuyor. Ekiplere günlük olarak kişi başı maske ve eldiven dağıtılmakta olduğu, ancak çalışma sisteminde salgına yönelik bir düzenleme olmaması nedeniyle alınan önlemlerin yeterli olmadığı ve salgının zabıta ekipleri arasında da hızla yayılmakta olduğu belirtildi.

Virüs salgınının başladığı günlerden itibaren tüm önlemlerin gereği gibi alınmaması nedeniyle bir çok arkadaşlarına virüs bulaştığını ve ailelerinin de bundan etkilenerek hastalandıklarını ve bu yönde bilgilerin artarak gelmeye başladığını belirten sendika ve meslek örgütleri "Bir çok arkadaşımızın testi sonuçları pozitif çıktı, hastanede tedavi altındalar, bazı arkadaşlarımız bu salgını ailelerine de taşımış oldular ve bazıları aileleriyle birlikte tedavi görmek durumunda kaldı. İBB başta olmak üzere yetkililerden tüm yerel yönetimlerde çalışan arkadaşlarımızın, ailelerinin ve temasta oldukları kişilerin de korunabilmesi için gerekli önlemleri derhal almalarını istiyoruz" diyerek tedbirlerin aciliyetine dikkat çekti.

Denetim Durdu İşçilerin Ölümü İzleniyor

DİSK'e bağlı Dev Yapı İş Sendikası üyesi inşaat işçileri, Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı'nın salgın boyunca şantiyelerdeki denetimleri durdurmasını 17 Nisan günü Kadıköy'de eylem yaparak protesto etti.

Kadıköy'de bulunan İşkur binası önüne gelen Dev Yapı İş Sendikası üyesi inşaat işçileri, "Çalışırken Ölmek İstemiyoruz", "Hasan Oğuz Ölümsüzdür" sloganları atarak eyleme başladı.

İstanbul İl Teftiş Kurulu'ndan gelecek şantiyelerin denetlenmesini; ölümüne çalışma yapılan işyerlerinde denetleme yapılmasını; buralardaki kanunsuzlukları, hukuksuzlukları denetleyip hesap sorulmasını talep etmek için geldiklerini belirten Dev Yapı İş Sendikası Genel Başkanı Özgür Karabulut, "Ama İl Teftiş Kurulu bu süreçte denetimlerini, teftişlerini durdurmuş, kısa çalışma ödeneği için çalışıyorlar. İşçiler, emekçiler için değil patronları korumak için çalışıyorlar; işçileri açlığa yoksulluğa mahkum eden bir sistem için çalışıyorlar" dedi.

Çalışılması zorunlu olan şantiyeler ve bütün işletmelerin durdurulması, çalışanlara ücretli izin verilmesi ve yaygın test yapılması çağrısı yapan, koşulların kötü olduğu yerlerde karantina uygulanması gerektiğini söyleyen Karabulut, "Sesimizi duyun yoksa ölümlere çalışmaya mahkum ettiğiniz yerlerde başka ölümler olacak" uyarısında bulundu.

HDP Milletvekili Musa Piroğlu ise, iktidarın patronları koruma altına aldığı, işçilere ise ölüm ve yoksulluk dışında hiçbir seçenek sunmadığını ifade etti.

Son olarak Özgür Karabulut taleplerini yineleyerek, inşaat işçileri olarak mücadeleyi sürdüreceklerini, taleplerini haykırma devam edeceklerini belirten işçilerin örgütlenmeleri ve güçlerini birleştirmeleri çağrısında bulunarak "Örgütlenip mücadele ettiğimizde mutlaka kazanacağız" dedi.

"İşe Gitme Zorunluluğu Sınıf Ayrımcılığıdır"

DİSK, hükümetin "İşten çıkarma yasaklanıyor" propagandasıyla sunduğu fakat ücretsiz izinleri yasalastırarak olan torba yasa tasarımasına karşı İstanbul İŞKUR Müdürlüğü önünde 1 Nisan günü bir açıklama yaptı.

İŞKUR önünde sosyal mesafe kurallarına göre yapılan eylemde basın açıklamasını DİSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu okudu ve "Bugün biz burada bu basın açıklamasını yaparken iş yerlerinde, fabrikalarda, atölyelerde, inşaatlarda, madenlerde binlerce, yüz binlerce işçi arkadaşımız hiçbir önlem alınmadan, evine ekmeğe götürmek için çalışmak zorunda bırakılıyor" dedi.

"Dün itibarıyla 257 DİSK üyesi işçi arkadaşımızda Covid-19 saptanmıştır ve 407 işçi arkadaşımız karantina altındadır. Önceki haftalarda kaybettiğimiz iki arkadaşımızdan sonra dün de bir mücadele arkadaşımızı kaybettik. Devrimci Yapı İş sendikamızın İstanbul Avrupa yakası temsilcisi Hasan Oğuz, hemen karşımadaki Galataport inşaa-

tında çalışıyordu.

Galataport şantiyesinde 3 Nisan günü 3 tane pozitif vaka tespit edildi ama buna rağmen şantiye durdurulmadı. İşçiler çalışmaya zorlandı ve bundan 4 gün sonra, 7 Nisan günü Hasan arkadaşımız kalp kriziyle hastaneye kaldırıldı ve ne yazık ki kurtarılmadı. Dün kendisini kaybettik.

Hasan arkadaşımızın ölüm raporunda ölüm şekli "bulaşıcı hastalık" olarak belirtildi. Öfkemiz büyük" denilen açıklamada çalışma zorlaması devam ederse daha çok işçiyi kaybetmekten kaygılandıkları söylendi.

Salgının toplumsal tahribatına karşı, çalışma yaşamında acilen alınması gereken önlemlerin sıralandığı açıklamada "Bir kez daha söylüyoruz, tüm bunlar için kaynak vardır! Bu kaynaklardan birincisi İşsizlik Sigortası Fonudur. İşsizlik Sigortası Fonu kaynakları işçiler için, işsiz işçiler için kullanılmalıdır. Bu kaynak hükümetin değil işçilerindir" denildi. Açıklama sloganlarla sonlandırıldı

"Halk Fatura Görmek, İşçiler Virüs Kapatmak İstemiyor"

DİSK Enerji Sen üyesi işçiler, 15 Nisan günü Beykoz, Ümraniye, Pendik ve Beşiktaş semtlerinde enerji dağıtım kurumları önünde basın açıklaması yaptılar ve salgın günlerinde kendilerinin de dolaştıkları yerlerin de risk altında olduğunu belirterek, EPDK'nın salgın boyunca tüm faturaları iptal etmesini istedi.

Nöbetçi ekipler dışındaki tüm enerji işçilerinin sahadan çekilmesi gerektiğini belirten enerji işçileri "Halk zaten hem ekonomik olarak zor günler yaşıyor, hem de salgın nedeniyle risk altında ve endişeleri var. Bizler bu salgın günlerinde fatura bırakmak, açma kapama yapmak için dolaştıkça hem bulaştırma riski hem virüsü kapma riski taşıyoruz. Salgın sürecinde EPDK, faturalarını iptal

etmelidir" dedi.

DİSK Enerji-Sen Genel Başkanı Süleyman Keskin yaptığı açıklamada "EPDK tüm faturaları iptal etsin nöbetçi ekipler di-

şindeki tüm çalışanlar sahadan çekilsin. Sahadan gelen enerji işçilerinin sesine kulak verin. Koronavirüs var diyorlar evde kalın diyorlar. Bizler evde kalamayız. İstanbul halkı evlerinde oturmaya virüsten korunmaya çalışırken, biz kapı kapı dolaşarak

virüsü yayıyoruz. İş yükünüzü azaltacağız dediler azaltmıyorlar yalan söylüyorlar. Her gün enerji işçilerini kapılarınıza göndermeye devam ediyorlar. Sahadaki enerji işçileri çok açık olarak tüm faturaların iptal edilmesine ve nöbetçi ekipler dışındaki tüm enerji işçilerinin sahadan çekilmesini istiyorlar.

Biz enerji işçilerinin sesini duymalıyız. İstanbul koronavirüs salgının en yaygın olduğu şehirlerden biri. BEDAŞ, AYEDAŞ, İGDAŞ'da enerji işçileri sahadan çekilmektedir. Diğer yandan bu salgın günlerinde iş yükü altında ezilen, işsiz kalan emekçinin sırtına bir de fatura yüklenmemelidir. Halk kapısında fatura görmek istemiyor. İşçiler virüse yakalanmak istemiyor" dedi.

İşten Çıkarmalar Vasakken İşten Çıkartıldılar

Mardin Mazıdağı'nda Cengiz Holding'e ait Eti Bakır Fabrikası'nın demiryolu inşaatında çalışan işçiler, çalışma koşullarını protesto etmek için 15 Nisan günü iş bırakmıştı.

Ertesi sabah işe gelen 128 işçi, şantiyeye alınmayınca oturma eylemine başladılar.

Salgın başlayınca yönetimin kendilerinden evlerine gitmemelerinin istediğini söyleyen işçiler, 15 gün bu şekilde çalışmayı kabul etti. 15 günün sonunda evlerine gitmeyi isteyen işçilere yine izin verilmedi ve bayrama kadar burada kalmaları istendi.

"Normalde 12 saat çalışıyoruz. Bunu 14 saate çıkardılar. Çalışma saatlerinin düşürülmesini, tedbir alınmasını, ücretlerimizin düzenlenmesini istedik" diyen işçiler, diğer personellerin gelip gittiğini, hiçbir önlem alınmadığını, kendilerinin günlük kullanılması gereken maskeleri bir ay kullanmak zorunda kaldıklarını söyledi.

"İşçi çıkarmak yasak ama bizim fiili olarak çıkışımızı verdiler. Şu an şantiyeye giremiyoruz. 128 işçi fabrika önünde bekliyoruz. Oturma eylemi yapıyoruz. Bundan sonra da bekleyeceğiz" dediler.

Fabrika önüne gelen jandarma ekipleri işçileri fabrika önünden uzaklaştırınca, işçiler eylemlerini şantiyeye giden yol üzerinde devam ettirdi. Jandarma komutanı ve şantiye şefi, işçilere çıkışlarının verildiğini söyleyerek bölgeden ayrılmasını istedi. Bu haberin duyulması üzerine 17 Nisan günü şantiyedeki diğer işçiler de iş durdurdu.

İşten çıkarıldıklarına dair resmi bir evrak verilmediğini söyleyen işçiler, içeride ve dışarıda tüm işçiler birlikte hareket edeceklerini söylüyorlar. Kısa süre sonra da dayanışma için beş işçinin daha iş bıraktığı öğrenildi.

“İşçiye Gelince Hiçbir Şey Yok”

Merhaba Trabzon Yomra ilçesinden Mustafa ben. Dış cephe ustasıyım. Dış cephe sektöründe 4 yıldır çalışıyorum. Çalışırken iş kazaları çok yaşadım, parmaklarımın her tarafı kesiktir. Bu sektörde yaşadığımız en temel sorun haklarımızı alamamak oluyor, haklarımız sürekli yeniyor, gasp ediliyor. Paramın kesilmesi parmağımın kesilmesinden daha çok yakıyor canımı. Dört aydır buradan maaş alamıyorum. Bireysel olarak işe çıkmama eylemi yapıyorum, "siz de çıkmayın" arkadaşlar diyorum. Şu anda da bir birleşmemiz var, paralarımızı alamıyoruz. Ben sendikacıyım, arkadaşlara da "sendikacı olalım, sendika bize yardımcı olur" diyorum. Sendikacı olursak bir daha iş bulamayız kaygısı yaşıyorlar. Sendikacıların da kendi ceplerini doldurduklarını söylüyorlar.

Şu anda #EvdeKal deniliyor. Memura, imama, emekliye para var ama işçiye gelince hiç bir şey yok; gidin çalışın canınız cehenneme deniyor. Oy potansiyelimizi iyi kullanamadığımızdan oluyor bunlar. Birlik, beraberlik yok. İyi-Sen'liyim. İki bin üyesi var. Normalde milyona ulaşması lazım. Suçlu biziz aslında,

başka yerde suçlu aramak mantıksız geliyor.

Elimizde güç ve potansiyel, insan gücü ve kabiliyet var. Dünyada Türkiye'li okumuş işçilerinin oranlarının yüksek olduğunu düşünüyorum. Ne olup bittiğinin herkes farkında. Sosyal medyayı kullanıyor görüyor işçi. Akıl var ama değerlendirmiyoruz.

6 aydır bu firmada çalışıyorum. Çok işlek bir yerde çalışıyorum, yaklaşık 15 bin metrekarelik bir alandayız. 6-7 trilyonun altında değil buradaki yatırım. Ama 7 kişi mağdur edildik. Toplam alacağımız 80-100 milyar. Bizim paramızı vermeyen adamın altında yaklaşık 8 trilyonluk araba mevcut. Yani tekerleğini satsa ücretlerimizi ödeyebilir.

Hırsızlık, gasp, banka soygunu yapmak, birisini para için öldürmek de istemiyorum. İnsan gibi çalışmak istiyoruz; ama bu süreçte patronlar, bunları yapmamız için bizi zorluyorlar. Ben zengin olsam o kadar param olsa, 80 trilyonluk bir adam olsam işçinin alacağı bu mebla ile niye kafayı yorayım ki. Adamlar böyle zengin oluyorlar demek ki. Bizim hakkımızı yiye yiye semirmişler, şimdi

kaldırıyoruz.

Birlik ve beraberlik içerisinde olup bu süreci birlikte yönetelim. Hangi Avrupa ülkesinde bu ücrete çalışıyorlar...

Bir filmde izlemiştik; işe gelince Avrupa'dan örnek gösteriyor-sun, ekmeğe gelince Afrikalıları

örnek gösteriyorsun. Biz de varız diyelim artık. Sorun ben değilim. Benim yine durumum iyi, rahmetli babamdan kalan tarlalarım ve malım var. İstesem ailem dakikasında para gönderir sıkıntım yok, ama insanları düşünüyorum. Bu insanlar için mücadele ediyorum. Yoksa ceketimi bırakır çıkarım, hiç sıkıntım yok yani. Öncü işçilerin bir

araya geldiği eylemler düzenlemeliyiz. Adam bugün bana diyor ki: "Polis zoruyla sizi buradan çıkartırım. Devlete güveniyorum o sizi çıkarır buradan" diyor. Çıkartamazsın. Ücretimi vermeden, hakkımı vermeden sen beni nasıl çıkartıyorsun. Birlik olmamız lazım. Bizim etrafımızda 12-13 şantiye var. Bu şantiyenin işçileri burada bir toplansa ağzına kadar doldururlar şantiyeyi. Patrona korkar. Sıkıntı bu zaten.

Birimize bir şey oluyorsa hepimize oluyordur.

Son sözüm işçi devrimi. Başka bir şey yok. Devrim benim için ne mi ifade ediyor? Ben 24 yaşındayım... Şu ana kadar gördüğüm Türkiye'de üç sınıf insan var. Bir yüksektekiler, iki memurlar, üç işçiler. Biz üçüncü sınıfız. Kimse bizi ikinci sınıf vatandaş olarak görmesin. Bir işçi devrimi olursa herkes eşit olacak. Üstte, altta, ortada olmayacak. Platform diye bir film var. Orada bizim durumumuzu anlatıyor.

İşçi sınıfı iktidar olursa eşitlik, adalet, hukuk olur. Ben şu an konuşuyorum ama korkarak konuşuyorum. Ben Allah'tan korkmamışım, devletten hükümetten niye korkayım. Biz şu an

devletten korkuyoruz, Allah'tan korkmuyoruz. Devrim diyoruz, sanki dine karşı bir devrimmiş gibi düşünüyorlar. Hayır arkadaş işçi devrimi İslamla birebir örtüşen bir devrimdir. Farklı bir şey yok bence.

Öğretmen de işçi, doktor da işçi, hatta cumhurbaşkanı, başbakan bile işçi aslında, ama sadece sözde. Asıl işçi biziz. Biz çağdaş kölelerimiz. İnsanları örgütlenmeye çağırıyorum, öcü gibi görüyorlar. Dört beş aydır buradayım. Bir kere sahile indim. Neden inmiyorum psikolojim bozuk, param yok, bir şey alamayacağım. Param pulun yok, dışarı da çıkamıyorsunuz madem, korkmayın arkadaşlar çok çok devrimci olur hapiste paşalar gibi yatarsın. Millet sana kral gibi bakar. Devrimci illa hapiste olur demiyorum zaten, hapse girmemizin nedeni şu an az olmamızdan. Şu an birçok işçi cezaevinde. Özellikle gerçek sendikacılar ortalıkta sendikacıym diye gezen, ama cebini dolduranlardan bahsetmiyorum. Örgütlü olsak, sayımız çok olsa biz iktidarı bile alırız. Öyle bir potansiyel var işçi gücünde. Sağcıysamış, solcusuymuş yok kardeşim tek yol işçi devrimi.

Bir İşçi

Tazminatlar Gasp Edildi Maaşlar Ödenmedi

Mart ayından bu yana bütün ülkede yayılmaya başlayan koronavirüs (Covid-19) salgını nedeniyle bir çok iş yeri kapanırken, bir çok işçi işten çıkarıldı, ücretsiz izin dayatıldı. Salgın nedeniyle çalışan sayısı azaltılarak çalışma sürdürülen işyerlerinde ise işçiler, işten atma, tazminatlarının bir kısmı ödenerek çıkış verme, ücretsiz izin dayatması kısırcamda.

Green Park Hotel Taksim de, salgın nedeniyle Mart ayının ilk haftasından itibaren çalışan sayısını azaltarak hizmet veriyor. Yaklaşık 45 kişinin çalıştığı Green Park Hotel Taksim'de salgın nedeniyle "Müşteri gelmiyor, kapatmak zorunda kalacağız" denilerek çalışan sayısı azaltıldı.

İşçilerle toplantı yapan otel yönetimi, işçilere salgın nedeniyle müşteri gelmediği, bu nedenle de işçilerin bir süre izin kullanması gerektiğini belirtti.

Yıllardır otelde hizmet vermiş kişilerin salgın nedeniyle haklarının gasp edilmeye çalışıldığını belirten işçiler, Mart ayı maaşını da halen alamadıklarını, personel müdürü ve muhasebeyi aradıklarında ise yanıt alamadıklarını belirtti.

"Ayn 20'si olmuş biz hala Mart ayı maaşımızı almamışız. Personel müdürünü, muhasebeyi arayınca da 'Bana ne zaman ödeneceğine dair bilgi veremedi. Patronu arıyorum, 'Para yok ödeyemiyoruz' diyor. 'Sizin talebinizi patrona iletiyoruz ama 'Para yok Beni niye arıyorsun' diye küfür yiyorum' gibi cevaplar alıyoruz" diyen işçiler, salgın ortamında zor durumda bırakıldıklarını ifade ettiler.

Kendi istekleriyle ücretsiz izne çıktıklarına dair belge imzalatılmaya çalışıldığını belirten işçiler, uzun zamandır çalışmakta olan işçilerin ise arabulucu yöntemiyle hakları olan tazminatlarının çok altında bir rakam üzerine pazarlık yapılarak ikna edildiğini aktardı.

Salgından bu yana sadece 5-6 kişinin restoran-kafe, resepsiyon gibi birimlerde görev yaptığını diğer bölümlerdeki işlerin ise gününbirlik işçiler çağrılarak yaptırıldığını belirten işçiler, kat hizmetlerinde çalışanların sigortalı işçiler olmadıklarını ve ihtiyaç duyuldukça yevmiye usulü çalışan işçiler olduklarını belirtti.

Çalıştıkları süre boyunca işçilerin maaşlarının asgari ücret kısmının bankaya yatırıldığını, diğer kısmının ise elden verildiğini, fakat bu miktarı da ancak ay sonunda alabildiklerini belirten Green Park Hotel Taksim çalışanları bir an önce maaşlarının yatırılmasını istiyor.

İşçilere Şantiyede Karantina

Gün geçmiyor ki işçilerin "zor"dan öte, cehennem koşullarında çalıştığına dair haberler duymayalım. Salgın sonrasında işçiler değil daha uygun çalışma koşulları yahut ücretli izne çıkarılmak, daha ağır çalışma şartlarına mahkum edildiler.

Bunun bir örneği de Kırşehir E Tipi Cezaevi inşaatında çalışan işçilerde görüldü.

Cezaevi inşaatında çalışan 186 işçi koronavirüs şüphesiyle şantiyede karantinaya alındı. Çoğunluğu Kürdistan'dan gelen işçilerden 5'i virüs nedeniyle hastaneye kaldırılmıştı. "Virüsten korunmak" için şantiye koşullarında karantinaya alınan işçilerden

Kuveyt'te İşçiler Koronavirüs Eyleminde

Kuveyt'te Limak'ın yapımını üstlendiği Kuveyt Uluslararası Havalimanı şantiyesinde çalışan işçiler, koronavirüs salgınından dolayı işçiler için hiçbir önlem alınmadığını ve işten ayrılmaya zorlandıklarını söylüyorlar. 14 Şubat günü iş bırakıp şantiye önünde eylem yapan işçiler, hiçbir hakları verilmeden istifaya zorlandıklarını söylüyorlar. Şirket yetkililerin ofisine doğru yürüyen işçiler bir an önce haklarının verilmesini ve Türkiye'ye dönmek istediklerini söylediler. İşçilerin eylemine dair açıklama yapan İnşaat ve Yapı İşçileri Sendikası (İYİ-SEN), "Limak İnşaat, ekme parası kazanmak için ailesini ve memleketini geride bırakmak zorunda kalan inşaat işçilerini istifaya zorlayıp ihbarname imzalatmaya çalışıyor. Dünyada salgın varken ve salgın şantiyelerde kol geziyor inşaat patronları işçilerin emeğini gasp etmeye çalışıyor" dedi ve şantiyedeki sendika üyesi işçilerin de tehdit edildiğini söyledi.

kimisinin ateşi yüksek çıktı. "İnşaat şantiyesinde karantina mı olur" diye isyan eden işçiler, burada kalmak istemediklerini söylüyorlar.

Sosyal mesafenin bulunmadığı koşullarda kaldıklarını, banyo ve tuvaletlerin son derece kötü ve sağlıksız olduğunu, herhangi bir önlem de alınmadığını söylüyor işçiler.

Eldiven, maske ve dezenfektan da verilmeyen işçilerin kapısının önünde bekçi ve polisler bekliyor. Tüm görevliler, şantiye şefleri ve iş güvenlikçilerin şantiyeyi terk ettiğini söyleyen işçiler, en azından temiz bir yurda ya da otele yerleştirilmek istiyorlar.

İşçilere dair haberler sosyal medyada duyulunca işçiler bir yurda yerleştirildiler.

İSİG'den Aylık Covid Raporu

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi, Türkiye'de ilk corona virüsü vakasının açıkladığı 11 Mart ile 10 Nisan arasındaki dönemde 52 işçinin corona virüsü nedeniyle hayatlarını kaybettiğini açıkladı.

İstanbul, bu dönemde 29 ölümün ilk sırada yer alırken, hayatını kaybeden kişilerden 12'sinin sağlık emekçisi olduğu söylendi.

Salgının ilk bir ayında, 81 işyerinde işten çıkarmalar yaşandığını tespit ettiklerini açıklayan İSİG, konaklama ve inşaat iş kolunda yoğunlaşan işten çıkarmaları tekstil, AVM, liman işletmelerinin takip ettiğini belirtti.

Tespit edebildikleri 251 işyerinde işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinin alınmadığını ve işçilerin salgına yakalanmaya açık halde çalışmaya zorlandığını aktaran Meclis, 11 Mart-10 Nisan tarihleri arasında en az 159 iş yerinden 855 işçinin testlerinin pozitif çıktığını duyurdu.

Nakliyat İş'ten Corona ile Mücadele

Nakliyat İş Sendikası, örgütlü olduğu tüm işyerlerinin koronavirüs salgınına karşı mücadele alanlarına dönüştüğünü söyledi.

Yazılı bir açıklama yapan Nakliyat İş, başta taşımacılık olmak üzere tüm iş kolunda işçi sağlığı ve toplum sağlığı için alınması gereken önlemlerle ilgili eylemler yaptığını söylüyor.

Örgütlü olduğu Tüvtürk İstanbul, Tüvsüd Bursa, Ergene Araç Muayene İstasyonlarında, Eskişehir Sarp Lojistikte, Kocaeli Gebze Demtrans Taşımacılıkta, İstanbul, Konya, Kocaeli Nakliyat Ambarlarında işçiler, sabahları işbaşı yapmadan önce ve vardiya değişim saatlerinde Koronavirüs/Covid-19'la ilgili dövizler açtılar. Açılan dövizler şöyle: "İşsizlik Fonu Sermaye İçin Değil Amacına Uygun Olarak İşçiler İçin Kullanılsın", "İşten Çıkartmalar Yasaklansın", "İşçilerden

Vergi Kesilmesin, Servet Vergisi Getirilsin", "Tüm Gerekli Testler Yapılsın Ve Önlemler Alınsın", "Acil Üretim Ve Hizmet Dışındaki Hizmet Ve Üretime Ara Verilsin. İşçilere Ücretsiz İzin Verilsin", "Covid-19'a Karşı Herkese Ücretsiz Halk Sağlığı Hizmeti", "Direniyoruz! Tüm İşçiler İçin Korunma Önlemleri Alınsın"

Nakliyat Ambarlarında, Tüvtürk Taşıt Muayene İstasyonlarında, Kargo ve Lojistik işletmelerinde, ulusal ve uluslararası taşımacılık yapan işletmelerde, otoyol ve tünellerde, vagon imalatında çalışan işletmelerde sendika üyelerine yönelik bilgilendirmeler yapılarak patronların gerekli önlemleri almaları sağlandı.

Tüvtürk Taşıt Muayene İstasyonları, Otoyol ve Tünellerde Korona virüsü ile ilgili gerekli tedbirlerin alınması için Cumhurbaşkanlığı, Ulaştırma ve Altyapı Bakanlığı, Sağlık Bakanlığı, CİMER ve İşçileri Bakanlığımıza dilekçeler verilerek belirli sürelerde faaliyetlerinin durdurulması ve işçilerin ücretli izinli olmasını istedi. Girişimler sonucu araç muayeneleri 3 ay ertelendi, araç muayene işçileri de haftanın 3 gününü çalışacak.

"1 Mayıs" ve "Yasak" Birlikte Kullanılamaz!

İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu, 24 Nisan günü basın açıklaması yaparak 1 Mayıs programını duyurdu.

1 Mayıs'ın yasaklanmasına yönelik söylemlere ilişkin 1 Mayıs ve "yasak" kelimelerinin bir arada kullanılamayacağını belirterek 1 Mayıs'ın kent merkezlerinde sosyal mesafe gözetilerek kutlanması gerektiğini belirtti. İşyerlerinde 1 Mayıs'ı kutlayacaklarını belirten platform konfederasyonlarına da 1 Mayıs'ı birlikte kutlamaları çağrısında bulundu.

İİŞP olarak örgütlü oldukları işyerlerinde 1 Mayıs kutlamaları gerçekleştireceklerinin belirtildiği açıklamada, işyeri koşullarına göre bildiri okuma, döviz taşıma, alkış yapma, iş durdurarak talepleri ifade etme gibi yöntemlerle 1 Mayıs kutlamalarını gerçekleştirecekleri söylendi.

Ayrıca, 1 Mayıs günü konfederasyonlarla birlikte ortak belirlenen bir zaman diliminde balkonlardan 1 Mayıs marşları okuyarak, alkışlarla 1 Mayıs'ı yaygın ve kitlesel kutlama çağrısında bulunuldu.

TARİHİN DEVRİMİ TARİHSEL DEVRİM

Özgür Güven

Tarih boyunca eski toplumun bağrından doğan her yeni devrimci sınıf, önce felsefeden bilime kadar, düşünsel alanda ortaya konan ne varsa, hepsini yeniden ele almıştır. Burjuvazi, burjuva devrimlerden bir kaç yüzyıl önce bunu yaptı: Rönesans ya da burjuva aydınlanma çağı buydu. Burjuva devrimlerin gerçekleşmesi ve burjuva toplumun kuruluşu, tarihin belirli bir evresinde devrimci bir sınıf olarak ortaya çıkan burjuvazinin devrimciliğinin sonu oldu. Kapitalizm koşullarında, yeni bir devrimci sınıf olarak tarih sahnesine giren proletarya da, kendisinden önce düşünsel olarak ortaya konmuş ne varsa hepsini yeniden ele aldı; bilimsel eleştiri süzgecinden geçirdi. Sonuç, işçi sınıfının kurtuluş doktrini olan marksizm-leninizm ya da bilimsel sosyalizm oldu.

Proletaryanın yeni bir toplum, yeni bir yaşam arayışı, arzusu, teorik-düşünsel alanda doğsa da, bu alanla sınırlı kalmadı. Yeni ve daha ileri bir toplumun maddi ilişkileri, maddi koşulları eski toplumun bağrında doğup gelişmeye başladığı andan itibaren yeni bir yaşam düşüncesi de ortaya çıktı; ütopyk sosyalizm olarak doğdu. Toplumdaki her şey gibi yeni bir yaşam fikri de bir anda ortaya çıkmadı. Ütopyk sosyalizmden bilimsel sosyalizme doğru ilerleyen bu süreçte yeni toplumun maddi ön koşulları gelişip olgunlaştıkça, yeni ve daha ileri bir toplum kurma fikri de daha çok insanı çekmeye, daha açık ve anlaşılır olmaya başladı. Yeni bir toplum kurma fikri, yeni toplumun maddi önkoşullarının doğup geliştiği her yerde giderek daha geniş kesimleri sarıp, toplumun tamamını etkisi altına aldı. Her insan kendi sınıfsal konumuna göre ya bu arayışın yanında ya da karşısında yer almaya başladı. Yani Nazım'ın dediği gibi "insan ya hayrandır sana ya düşman" sözleri vücut buldu.

Tarihin en devrimci sınıfı olan proletaryanın tarih sahnesine çıkmasından bu yana ekonomik, politik, toplumsal olarak bütün alanlarda yaşananlar, tarihin en derinine gidecek olan bu devrimin tarih tarafından hazırlandığını gösterdi. Burjuva sınıf, kendi egemenliğini kurduğundan bu yana, kapitalizmin bütün tarihi, yeni ve daha ileri bir toplum olan sosyalizmin maddi ön koşullarını hazırladı, olgunlaştırdı. Üretici güçlerin gelişimi, sermayenin dar kabuğuna sığmaz olalı çok oldu. Bu kabuk yer yer çatlasa da henüz aşılmadı. Üretim araçlarının ortaklaşa mülkiyeti gerçekleşip, üretici güçler toplumun ortaklaşa denetimine alındığında bu dar kabuk aşılacak, üretici güçlerin bütün dünyada serbestçe gelişiminin önü açılacaktır. Burjuvazi, sermayeye dayalı bu üretim koşullarında kendi iradesine rağmen yeni bir toplumu kuracak gücü, kendi mezar kazıcısı olan proletaryayı yarattı, birleştirip eğitti, politik olarak güçlendirdi.

Proletarya, kapitalizmin egemen olduğu bütün bu süreç boyunca, uzun ve zorlu mücadelelerden geçerek savaşkanlığını ve örgütlenme yeteneğini geliştirdi, önemli deneyimler edindi; yaşadıklarından öğrendikleriyle ciddi bir birikim sağladı. Her bir ülkenin proletaryası, kendi deneyimlerinin yanı sıra hem dünya devrim deneyimleri hem de marksizm leninizm bilimi sayesinde teori silahıyla donandı; ekonomik, politik mücadelelerden geçti. 20. yüzyılda yaşanan sosyalizm deneyimleri ve yeni evredeki mücadele birikimiyle proletarya, daha ileri ve yeni bir toplumu kurabilecek deneyim, kapasite ve yeteneğe sahip olduğunu gösterdi. Bu birikim ve deneyimden hareket eden proletarya, 20. yüzyılın emperyalist kuşatma altındaki tek yeni sosyalizm örneklerinden çıkardığı derslerle çok daha ileriye gidecektir.

Kapitalizmin kendi işleyiş yasaları nedeniyle kapitalist ülkeler birbirlerinden farklı gelişkinlik seviyesine sahiptir. Ancak emperyalist ülkeler olsun bağımlı ülkeler olsun, hepsi de aynı modern burjuva temel üzerinde hareket ederler. Kapitalizmin dünya egemenliği, uluslararası alanda, bu temel üzerinde bir iş bölümü yarattı. Özellikle tekelciliğin ve aynı anlamda mali sermayenin dünya piyasalarını ele geçirmesinden sonra, bu iş bölümü yıkılıp yıkılıp yeniden kuruldu. Bunun nedeni sanayinin teknik temelinin devrimci olmasıdır. Bilim ve teknolojiye gelişmelerin üretim sürecine uyarlanması, üretim sistemlerini (üretim bantlarını) yıkıp yeniden kurar; bu da sermayenin uluslararası işbölümü, dünya genelinde bütün ülkeleri birbirleriyle sıkı ilişkilerine sokarken, bu kapitalist temel aynı zamanda ulusal çitleri yıkararak bütün insanları birbirine yakınlıktırarak, karşılıklı bağlar kurulmasına olanak tanımaktadır. Özellikle haberleşme, iletişim teknolojisindeki gelişmeler dünyanın her tarafını büyük bir hızla birbirine yakınlıktırarak, bağlamakta. Öyle ki şu Corona virüsün (Covid-19) bütün dünyayı iki ay gibi kısa sürede sarıp pandemi halini alması bile, artık dünyada hiçbir yerin yalıtık olmadığını açık kanıtı oldu. Bunun altını çizmemizin nedeni, dünyada herkesin, her yerin artık birbirine bir adım mesafesinde olduğunun anlaşılması içindir; ekonomik krizleri, ayaklanmaları, toplumsal devrimleri ele alırken bu durumun gözönünde bulundurulmasının gerekli olmasıdır.

Daha önce de söyledik: proletaryanın devrimi bütün bir tarih tarafından hazırlanmıştır; tarihsel bir devrimdir. Bu ikisinin altını özellikle çiziyoruz. Çünkü burjuvazinin proletaryaya karşı zaferi hiçbir zaman tarihsel bir zafer değildir, olmamıştır. Burjuva sınıfın bu başarısı tarihsel ilerleme yönünde değildir, tam tersine tarihsel gelişmeye karşıdır, onu durdurmayı amaçlayan bir başarıdır. Ekim Devrimi tarihsel bir devrim olarak insanlığın ilerlemesine büyük bir ivme kattı, tarihsel gelişmeyi hızlandırdı. Oysa Rusya'daki karşı-devrim, SSCB'nin ve sosyalist sistemin dağılması bunun tersiydi; tarihsel ilerlemeyi durdurmayı, tarihin tekerini geriye çevirmeyi amaçlayan geçici bir başarıydı. Fidel, proletaryanın bir temsilcisi, bir önderi olarak Moncada Kışlası baskınından sonra, "biz kaybedersek her şeye yeniden başlarız ama siz kaybederseniz her şeyi kaybedersiniz" derken buna işaret ediyordu.

Burjuvazinin feodalite karşısındaki zaferi tarihsel bir zaferdi; üretici güçlerin gelişimini hızlandırdı, insanlığın ilerlemesine hizmet etti. Ancak proletaryaya karşı elde ettiği edeceği hiçbir zafer tarihsel değildir. Sermaye, tarihsel inisiyatifini bir daha elde etmemek üzere kaybetmiştir. Tarihsel inisiyatif proletaryanın eline geçmiştir. Proletarya yenildiğinde, daha iyisini yapmak üzere her seferinde yeniden başladı. Bundan sonra da böyle olacaktır. Burjuvazi zaman zaman geçici zaferler kazansa da bir sınıf olarak tarihsel ömrünü doldurmuştur, elde ettiği zaferler tarihi değildir. Nihai zafer proletaryanın olacak; eski toplum devrimci bir yoldan yeni topluma dönüşecek; yeni toplum tarihsel olarak eski toplumu yadsıyacak; çirkir ve tunç baltanın yanına gomecek.

"İş Durmazsa Virüsün Önü Alınmaz"

İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu koronavirüs salgınında işyerlerinde alınması gereken önlemler ve işçilerin durumlarını takip ederek raporlaştırmaya devam ediyor.

İşçilerin koronavirüs salgınında en fazla risk altında olduğu iş kollarından birinin de tersaneler olduğu belirtilmişti. İİSSP, 20 bin işçinin çalıştığı Tuzla tersanelerinde tedbirlerin yetersiz olduğuna daha önce hazırlanan rapora değinmiş ve tedbir alınmaması durumunun da vaka sayılarının artacağını ifade etmişti. Uyarıların dikkate alınması sonucunda birçok işçide Covid-19 virüsüne rastlandı.

İİSSP, kendilerine ulaşan verilere dayanarak hazırladığı raporda Tuzla'da bulunan tersanelerde çalışan işçilere ilişkin durumu aktardı.

Çalışma Devam Ediyor Virüs Hızla Yayılıyor

Desan Tersanesi: 15 işçi de virüs tespit edildi. 4 işçi yoğun bakımda ve 11 işçi evde karantina altında tutuluyor. Tersane, vakaların tespit edilmesinden sonra 14 gün çalışmayı durdurdu. Ve 14 gün sonrasında 13 Nisan'da tekrar iş başı yapıldı.

İstanbul Tersanesi: 1 Mühendis ve 1 tekniker ile 3 taşeron işçisinde Covid-19 testleri pozitif çıktı. Tersane çalışmalarına bir hafta ara vermişti ve 13 Nisan'da tekrar iş başı yapıldı.

Sedef Tersanesi: 3 Kadrolu işçi, 4 de taşeron işçisinde vaka görüldü. 4'ü hastanede ve 3'ü evlerinde tedavi görüyorlar. Tersane çalışmalarına ara vermedi çalış-

malar devam ediyor.

Gemak Tersanesi: 1 işçide virüs tespit edildi ve tersane çalışmaya devam ediyor.

Selah Tersanesi: 1 işçide virüs tespit edildi.

Kuzeystar Tersanesi: 7 işçide virüse rastlandı, 4 işçide ise belirtiler olduğu için test yapıldı; sonuçları bekleniyor.

Tersan Tersanesi: 17 işçide virüse rastlandı.

Toplam bu vakalar içerisinde toplam 53 işçide virüs görüldü ve 21 işçi hastanede yatıyor diğerleri ise evlerinde karantina altındalar.

Tersanelerdeki çalışma bir an önce durdurulmazsa virüsün yayılmasının da hızla artacağına dikkat çeken İİSSP, raporunda "Ve bulaştırma hali tersane dışında da olduğunu var saydığımızda sadece tersanelerin çalıştırılması bile korkunç bir tablo ortaya çıkarıyor. Ve ne yazık ki halen tersane genelinde yeteri kadar önlem alınabilmiş değildir" denildi.

Tuzla tersanelerinin çalıştırılmasının hayati önemde olmadığını ifade eden

İİSSP, tersanelerde, sağlık, gıda gibi zorunlu hizmetler yapılmayıp, yat üretimi ve onarımı gibi ertelenmesi mümkün işler olduğuna dikkat çekerek tersanelerde işin durdurulması gerektiğini belirtti.

Tuzla tersanelerinde özellikle taşeron işçilerinin servis sorunu olduğunu ve işçilerin toplu taşıma araçları kullanarak iş yerlerine gitmek zorunda olduğu belirtilen raporda, ayrıca tersanelerde çok sayıda gurbetçi işçinin olduğu ve bekar evlerinde 10-15 işçinin bir arada kalmakta olduklarından bunun da riski artırdığı ifade edildi.

İİSSP, taşeron işçilerin bir bölümünün 'iş yok' gerekçesi ile ücretsiz izne yollandığını ve özellikle gurbetçi taşeron işçilerin, temel ihtiyaçlarını dahi karşılayamayacak durumda olduklarına dikkat çekti.

Tersanelerde çalışma ve yemek alanları gibi alanlarda da yeterli önlemlerin alınmadığını belirten İİSSP'nin raporunda gerekli tedbirler alınmadığı durumda virüsün hızla yayıldığına işaret ederek daha fazla geç kalındığında önü alınmaz bir hal alabileceğini belirtti.

İİSSP'nin raporunda alınması gereken önlemler ve talepleri ise şöyle:

*Tersaneler çalışmalarına bu süreç içerisinde ara vermelidir. Vakamın görüldüğü tersanelerde sadece şikayeti olan işçilere değil tüm çalışanlara test yapılmalıdır.

*Tersanelerde taşeron çalışma son bulmalı ve tüm işçiler kadrolu yapılmalıdır.

*Tersanelerin çalışmadığı dönemde işçiler ücretli izinli sayılmalıdır.

Gıda İşçileri Risk Altında Çalışıyor

DİSK'e bağlı Gıda-İş Sendikası, koronavirüs salgının etkilerini daha da artırdığı 27 Mart-17 Nisan tarihleri arasında gıda fabrikalarında yaşanan gelişmeleri raporlaştırdı. Farklı illerde bulunan ve undan soğuk içeceklerle, sakızdan et ürünlerine kadar farklı alanlarda üretim yapan 58 fabrikadan 40 bin işçiyi kapsayan rapor, gıda işçilerinin risk altında çalıştığını ortaya koydu.

Çoğu gıda fabrikalarında üretim sürerken, çok az bir fabrikada üretimin düştüğünü belirten Gıda-İş, "Patronlar tarafından yeterli önlem alınmadığı gibi iktidarın uygulamaları işçilerin yaşamını giderek zorlaştırıyor. Son yirmi günde yeterli önlem alınmadığı için Covid-19 pozitif çıkan işletme ve işçi sayısı hızla artmakta. Birçok işletmede iş yükü ve üretim artmasına rağmen ücretlerde artış olmamıştır. Halkın temiz, güvenli gıdaya ulaşması, sürekliliğin sağlanması önemlidir" dedi.

Sorunlar Devam Ediyor

Testi pozitif çıkan işçilerin çalıştığı işyerlerinin sayısı son yirmi günde hızlı bir biçimde arttı, işyerleri çıkan sonuçları gizliyor.

Sokağa çıkma yasağı olan illerde işçiler gece vardiyasında zorla çalıştırıldı. Kimi işletmeler valilikten özel izinler alarak üretime devam etti.

İşletmelerin yüzde 70'inde üretim artmış halde sürüyor. Üretim artmayan fabrikalarda ise azalma söz konusu değil.

Restoran zincirleriyle bağlantılı işletmeler kısmen işe ara verdi, ücretsiz izin, yıllık izin uygulaması var.

Gıda üretimi artışı ve stok nedeniyle yoğun mesailer devam ediyor, işletmeler işçi almak yerine fazla üretimi aynı işçilerle gerçekleştiriyor.

Üç vardiya çalışmanın yanı sıra, günde on iki saat-iki vardiya çalışan işletmeler var, bazı işletmelerde iş yoğunluğundan dolayı haftalık izinler verilmiyor.

Hastanelerde yemek dağıtan işçilerin iş yükü arttı. Sağlık çalışanları ile aynı koşullara sahip değiller. Ek ödemelerden faydalanmıyorlar. Hastane yemekhanesinde işçilerin korunmak için kullandıkları eldiven ve maske yetersiz. Servis yok, toplu taşımayla işe git-gel devam ediyor.

Taşeron uygulaması olan işletmelerde taşeron işçilerin çalışma koşullarında değişiklik yok.

İşçilerin büyük çoğunluğu kendilerini koronavirüse karşı gü-

vende görmüyor.

Üretim sürecinde fizik mesafe bir çok işletmede yeterli değil.

Maske, eldiven ve koruyucu malzeme sağlanıyor ama yetersiz, kimi işletmeler tam koruyucu malzeme yerine ucuz ve kalitesiz koruyucu malzeme alıyor.

İşletmelerde kağıt havlu, tuvalet kağıdı, sabun ve temizlik malzemeleri yetersiz ya da hiç yok.

Yemekhaneler, soyunma odaları gibi alanlar kısmen dezenfekte edildi ya da göstermelik yapıldı.

Yemekhanelerde halen toplu yemek yeniyor ve fiziksel mesafe korunmuyor.

50 yaş ve üstü, kronik hastalığı olanlar, risk grubunda olan işçilere yıllık izin kullanılıyor, izin hakkı olmayanlar ücretsiz izne çıkarılıyor. İzni bitenler işe çağrılıyor.

İşyerlerinde havalandırma sistemleri hâlâ yetersiz.

Su fabrikalarında geri dönüşüm damacaneleri risk taşıyor, yeterli hijyen yok.

Yemeklerde bağımsızlığı güçlendirici gıdalar konusunda ilerleme yok. Kimi işletmelerde hazır sandviç ile ve ekmeğin arasına veriliyor.

Şekerleme ve çikolata üretimi yapan dört işletme üretimi 14 gün süreyle durdurdu; bir işletmede 21 gün izin yapılacağı duyuruldu. 1 işletmede bazı bölümler 20 gün izne çıkarıldı. İzinlerin ücretli veya ücretsiz olduğu konusunda açıklama yok.

İşe girişlerde ateş ölçümleri yapılmakla birlikte tüm işletmelerde aynı durum söz konusu değil. Ateşi çıkanlar sağlık kuruluşlarına yönlendirilmek yerine evlerine gönderiliyor, bu uygulama devam ediyor.

Beyaz yakalı işçiler evden çalışmaya devam ediyor.

Fabrikalarda özel istihdam bürolarında getirilen günlük işçi çalıştırma yaygınlaşıyor. Gelen işçilerde sağlık raporları gibi belgeler istenmiyor.

İş yükü artıyor, işçiler birden fazla iş yapmak zorunda kalıyor. İşçiler psikolojik sorunlar yaşıyor, evde aileye bulaştırma riski yüksek, bu nedenle tedirginlik artmış durumda.

Fırınlara, ekmeğin satış büfelerine ve pastanelerde çalışma koşulları kötü, hijyen koşullarına uyulmuyor. İşçiler uzun saatler çalışmak zorunda kalıyor. Kayıt dışı çalışma sürüyor. Fırın işçilerinin sokağa çıkma yasaklarının ilanıyla birlikte iş yükleri artmış durumda.

DİNCİ FAŞİZMİN SIVAŞKANLIĞI

Ali Varol Günal

Birileri daha hala Türkiye'de faşizm var mı yok mu tartışması yapadursun, toplum yaşamının bütün gözeneklerine çöreklenmiş bir faşizm gerçekliği ile karşı karşıyayız. Birbiri ardısıra çıkarılan yasalardan tutun da, insanların yaşam biçimlerine müdahaleye kadar her yerde bunu görmek mümkün.

Faşizmin bu biçimi yani dinci faşizm, öncelikle bazı tonlarda ayrışıyor. Kalıplarla düşünenler hemen "faşizm bir devlet biçimi değil mi? Şimdi farklı olan ne?" diye soracaklardır. Elbette "faşizm bir devlet biçimidir" ve "finans-kapitalin en gerici, en şovenist, en emperyalist unsurlarının açık terörist diktatörlüğüdür". Bu diktatörlük, bazen milliyetçilik, bazen din sosuna bulanır; bazen parlamenter bazen cunta biçimlerine bürünür, ama içeriği değişmez; devlet bir kez faşistleştirildikten sonra diktatörlüğün nasıl uygulanacağı zamana ve koşullara göre değişir o kadar. Sadece akıldan tutulması gereken, faşizmin bir politika olmadığı, yıkılmasının da bir devrimi gerektirdiğidir.

Peki bugünkü dinci faşizmi öncelikle ayıran tonlar nelerdir? Her şeyden önce yasama, yargı ve yürütme arasında geçmişte olduğu varsayılan güçler ayrılığı prensibi, dinci faşizmle birlikte tek bir elde toplanmıştır. Artık parlamento hiçbir şeydir; ama "tek adam" her şeydir. Ülke "tek adam"ın çıkardığı karamamelerle yönetilmektedir. Bu karamamelerin hangi konularda çıkarıldığına şöyle bir bakmak bile, toplum yaşamının kılcal damarlara varıncaya kadar nasıl bir cendere içine alındığını göstermeye yeter.

Yine yargının, onların deyimiyle "adalet sistemi"nin içinde bulunduğu durum ortadadır. Kimin hakkında dava açılıp açılmayacağına tutun da, kimin tutuklanıp tutuklanmayacağına, kimin ne kadar tutuklu kalıp kimin salınacağına, kimlerin affedilip kimlerin affedilmeyeceğine kadar her şey tek bir merkezden karara bağlanmaktadır. Hangi TV ya da basın-yayın kuruluşunun kapanıp hangilerinin kapanmayacağına, hangi gazetecilerin akredite olup hangilerinin olmayacağına artık tek bir kişi karar vermektedir...

Örnekler çoğaltılabilir. Yine yürütmenin ne halde olduğunu artık sağır sul-

tan bile duymuş durumdadır. "Polisimizin elini soğutmayalım" sözü, her şeyi özetlemeye yeter; ama polis yetki ve sehlahyetlerini düzenleyen kanunun polise açıktan öldürme yetkisi verdiğini; polis doğrudan İçişleri Bakanlığına, bakanın da doğrudan "tek adam"a bağlı olduğunu belirtelim.

Bunların yanısıra üniversitelere rektör atama, Yüksek Öğrenim Başkanı'nı seçme, Merkez Bankası Başkanı'nı atama ve görevden alma, Diyanet İşleri Başkanı'nı atama ve görevden alma yetkisinin yine "tek adam"da olduğunu, "tek adam"ın bu kurumlara ve bu kurumların başındaki kişilere zaman zaman ayar verdiğini bilmeyen yok. Yine "tek adam"ın lüzum gördüğünde ülkenin bütün belediye başkanlarını, muhtarlarını vb Saray'da topladığı, burada onlara "yol haritası" sunduğu herkesin malumu. Daha olmadı "Ulusa Sesleniş" adı altında güncel durum ve gidişata yönverildiği, belli bir partinin politikaları doğrultusunda toplumun şekillendirilmeye çalışıldığı biliniyor. Bunların yanısıra sözcüler, grup başkanları veya vekilleri aracılığıyla politikalar geniş kesimlere yayılmaya; çeşitli biçimlerde yapılan algı operasyonları ile her şey olduğundan çok farklı gösterilmeye, çok bariz başarısızlık örnekleri bile büyük başarılar olarak sunulmaya çalışılıyor.

Dışarıdan bakan bir göz, otomobilin en zor etaplarda dahi çok ehil bir şoförün elinde hedefine başarıyla ilerlediğini söyleyebilir. Yerli uçak yapımından tutun da uzaya çift şeritli yol yapımına kadar her şey bu "başarı" öykülerinin örnekleridir! Hatta bu konularda dünyanın bizi kıskanacağı bir noktaya gelmişizdir; ekonomi tıkrırında! IMF bizden borç istemiştir biz de vermişizdir! Koronavirüse karşı herkesen önce tedbirler aldığımız için ölüm oranları o kadar yüksek değildir! Sağlık hizmetleri konusunda kimse elimize su dökemez! vb vb. Bütün bunlar Nazi propaganda bakanı Gobels'e taş çıkartacak bir maharetle topluma yedirilmeye çalışılır. Bir yandan camilerden sesli vaazlar verilir; insanlar büyük bir tevekkül içinde başlarına gelen felaketlere katlanmaya çağılır. Başımıza gelen musibetlerin nedeni olarak dinden uzaklaşma gösterilir. Ne kadar başarısızlığımız

varsa nedeni dışarıda aranır; "dış güçler", "üst akıl" vb tekerimize taş koyup "beka sorunu"na neden olmasa şanlı Osmanlı'nın o ihtişamlı günlerine ulaşamaz işten bile değildir! "Türkiye artık o eski Türkiye değildir; 2023 hedeflerine (ne ola ki!?) kararlılıkla ilerlemektedir" vb vb...

Bu arada yardımlaşma dernekleri, kurumları vb "yüksek vefa" örneği olarak oradan oraya seğırtmektedir; nerede kimin ihtiyacı varsa devletin eli oraya uzanmaktadır! Hayırsever işadamları, herkes elini taşın altına koymuştur; ama ah şu özel bankalar yok mu, onlar hiç halden anlamamakta, hiç fedakarlıkta bulunmamaktadır! Toplum, sadaka kültürüne alıştırılmaya çalışılmaktadır; bir yandan işsizliğe, yoksulluğa açlığa itilirken, bir yandan da doğru tanımıyla açıklıkla terbiye politikası izlenmekte; aç kalan ya da aç kalma korkusu yaşayan milyonlarca insan kendilerine parti-devletçe uzatılan ele canhıraşça sarılmaktadır. Bu şekilde geçmişten beri dinci olan, ama önceki faşist iktidarlar tarafından faşizmin kitle tabanı haline getirilemiş belirli bir kitle de dinci faşizme yedektedir.

Buna rağmen seçimlerde istenilen sonuçlar alınmıyor mu, o zaman seçimler geçersiz sayılmakta, olmadı seçim sonuçlarına önceden ipotek konulmaktadır. Sonrasında da "gereği yapılmaktadır". Böylece insanlar "tek seçenek"e mahkum edilmekte, buna karşı çıkanlar hapsi boylamaktadır. Uygulanan bu politikalara karşı mı çıktınız, daha hafifi muhalefet mi ettiniz, daha hafifi eleştiride mi bulundunuz, gece kapınızı çalan sütcü olmayabilir! Sosyal medya üzerinden hükümete, Saray'a yapılan bir eleştiriyi retweet mi yaptınız, gün akşam olmadan tutuklanma talebiyle mahkemeye sevk edilebilir, soluğu F Tipi cezaevinde alabilirsiniz! Dahası "gizli tanık" ifadeleriyle hiç alakanız olmayan "filler"le ilişkilendirilebilir, ağır cezalara çarptırılabilirsiniz... "Devlet aklı"ni beğenmiyor musunuz; bir şeylerin iyiyi gittiğini düşünmüyor musunuz; örneğin savaş istemiyor barış mı istiyorsunuz, "vatan hainliği" ile bile yargılanabirsiniz.

AKP ilk iktidara geldiği yıllarda tam bir mağduriyet edebiyatı üzerinden politika yürütüyordu; güya askeri vesa-

lete karşı çıkıyor, "Türkiye'nin muasır medeniyetlerin de üzerine çıkması için" vargüçüyle mücadele edeceğini, "işken-ceye sıfır tolerans tammacağı" vb söylüyordu. Partinin isminin Akape değil de AK Parti olarak telafuz edilmesine dikkat ediyorlardı. Sadece hükümet değil iktidar olabilmek için bunların hepsi üzerinde önemle duruyorlardı.

Toplum mühendislerinden, think-tank kuruluşlarından aldıkları tüyolarla topluma yön vermeye çalışıyorlardı ve açık ki bir çok konuda pragmatist davranıyor; takiye yapıyorlardı. Yani gerçek renklerini belli etmeden, kimseyi ürkütmeden hedeflerini sürece yayarak gerçekleştirmeyi planlıyorlardı. Bu konuda gerekirse şeytanla bile işbirliği yapabilirlerdi! Önce Avrupa Birliği masallarıyla insanları kandırdılar; Avrupa Birliği Uyum Kriterleri ile oltaya takılmayı bekleyenleri de avlayarak yollarına devam ettiriler. Eskinin partilerinden, siyasetçilerinden vb bıkmış olan ve ekonomik ve siyasi kriz ortamında çıkış arayan insanların teveccühlerine mazhar oldular; devlet mekanizmasının içine önceki hükümetler döneminde yerleştirilmiş islami kadroların ön açılışıyla hızla palazlandılar. Devlet kurumlarının siyasal islami kadrolarla doldurulması süreci AKP ile birlikte ivme kazandı ve deyim yerindeyse zirve yaptı. Geçmiş burjuva partilerinden farklı olarak AKP, avanesiyle birlikte devletin merkezine yerleşti ve siyasal islami iktidar odağı haline getirdi.

Uzun yıllardır devrimci durumun baskısıyla iyice dağılmış durumda olan devlet iktidarı AKP'nin devletin merkezine yerleşmesi ile geçici bir süre de olsa konsolide oldu. İşte dinci faşizm, bu süreçte devlet imkanlarını sonuna kadar kullanarak hızlı bir şekilde örgütlendi. Dinci vakıflar, yurtlar vb hızlı bir şekilde kurumsallaştı. MÜSİAD'ın kuruluşuyla sürecin bir diğer ayağı da tamamlandı. Varolan ayrıcalıklarını kaybetmek istemeyen eski tekeller, finans kuruluşları kendi egemenliklerine dokunulmadığı sürece buna karşı çıkmadılar ve hatta "devletleri"nin bütünlüğü için AKP politikalarına destek verdiler. Böylece siyasal islam, devlet bütünleşmesi daha üst noktalarda gerçekleşti. Hükümet önemli özelleştirme ihalelerini bu tekellerin emgenliğiyle bir sorunu

olmadığını da göstermiş oluyordu. Aynı süreçte "Büyük Ortadoğu Projesi"nin eşbaşkanlığına soyunma gayreti bu tekellerin de iştahını kabarttı. "Yeni Osmanlılık", hepsinin ortak uzlaşma noktası oldu. Konumuz olmadığı için burada Fethullah-AKP çatışmasına girmeyeceğiz; ama "Türk tipi başkanlık sistemi"ne geçişle birlikte artık Türkiye'nin farklı bir dönemeçte olduğunu söylemekle yetinelim.

Elbette bunlar devlet kat'ında ya da siyasi iktidar alanında yaşanan gelişmelerin çok kısa bir özeti. Konuyu sadece bu yönüyle ele alırsak eksik bırakmış oluruz. Bir de işçi ve emekçilerin cephesinde, devrim cephesinde yaşanan gelişmelere bakmak gerekir. Sözü fazla uzatmamak için, bu süre içinde dinci faşizm, ne kadar yol almaya çalışmış olsa da, ensesinde her zaman devrimin yakıcı soluğunu hissetti demek yeterli olacaktır.

İnişli çıkışlı da olsa işçilerin, emekçilerin, yoksul Kürt halkının, al-evilerin, kadınların ve gençlerin huzursuzluğu, öfkeleri ve eylemleri bu süre boyunca hiç durmadı. Dinci faşizmin sinsi bir şekilde her tarafa sivaşmasına karşı ezilen ve sömürülen insanlar mücadele etmeye devam ettiriler. Kendi içlerinde mücadeleyi düzen sınırları içinde tutmak isteyenlere karşı da mücadele ederek devrimci bir damar çıkarmayı başardılar. İşte şimdi bu her tarafa sivaşmaya çalışan dinci faşizmin, kendisine asıl tehdit olarak gördüğü bu kesimdir. Bu nedenle zor'un her türüne başvurarak bu kesimi sindirmek istiyor. Bu nedenle kendi paramiliter güçlerini hazırlıyor. En son infaz düzenlemesiyle yüzüne yakın adli suçluyu dışarı bırakmalarını da bundan ayrı düşünmemek gerekiyor.

Dinci faşizmin bütün bu hazırlıkları karşısında "yaşayan tarihin diyalektiği"ne inananlar, yüzlerini geçmişe değil geleceğe dönerek, dünya üzerinde gelişen devrimci dalgayı yakalayarak yola devam etmeli ve gelişmeler karşısında işçi ve emekçilerin çaresiz olmadıklarını pratik olarak göstermelidirler.

Her yere sivaşmaya çalışan dinci faşizmi kazıyıp atmanın yolu, hiç şüphesiz toplumsal bir devrim için sağlam bir şekilde örgütlenmektir. Bu korona günlerinde bunun koşulları ortadan kalkmamış tersine daha da artmıştır.

KORONA İLE GELEN FAŞİZMİN YAYGINLAŞMASI TEHDİDİ

Bizde sadece yaşananların biçimsel değişikliği söz konusu olur. Ancak dünyanın diğer ülkeleri için yaygın olarak sistem tartışmaları başladı. Dünya çapındaki burjuva ideologlarından, dünyanın etkili gazetelerine, bizdeki tv sunucularından, köşe yazarlarına neredeyse her ağzını açan sistem tartışması başlıyor. Korona virüsü (Covid-19) salgınının dünyada yarattığı yıkım aslında çökmekte olan kapitalizme bir tekme vurma oldu.

Dünyanın en güçlü ülkeleri olarak gösterilen, emperyalizmin vitrini durumundaki ABD'de New-York salgını büyük bir felaket yaşıyor. Amerika'nın en büyük ekonomik güce sahip eyaleti California'da 60 bin evsive çözüm bulunamıyor, parası olmayanlar, sigortası olmayanlar Korona tedavisi için hastanelere giremiyorlardı. Trump bile yardım musluklarını açmak zorunda kaldı. İngiltere, Fransa, İspanya, İtalya, Almanya gibi ülkelerde Korona nedeniyle çaresizlik görülüyor. Emperyalizmin çaresizliği, kapitalizmin çaresizliği korona virüsü ile kendini çirliçiplak ortaya serdi. Bu çaresizliğin ortaya serdiği gerçekler büyük yıkım, vahşet toplumsal değişimin dinamiklerini tetikleyecek boyutlarda.

Koronadan önce ve koronadan (RTE'den mi desek!) sonra diye tarihsel konuşmalar başladı bile. Bu süreçten canlı ve ayakta kalarak çıkmak isteyen sermaye sınıfı korona günlerinde faşist uygulamaları başlattılar bile. Avusturya'da OHAL ilan edilmesi, İsrail'de iletişim, cep telefonu konum bilgileri vs. için devletin denetimini, erişimi kararı alındı. Bir çok ülkede benzer konularda adımlar atılıyor. Ancak

sorun korona günlerinde yapılacaklardan daha çok sonrasında olacaktır.

Dünyada faşizmin yükselmeye başladığı, yıkımların, baskıların yaygınlaştığı dönem kapitalizmin 1929-1933 bunalımlarının yaşandığı dönemdir. Şimdi ise, sermaye sınıfı Endüstri 4.0'ı tartıştığı, sermaye birikiminin devasa boyutlara ulaştığı bu "en parlak" döneminde bir virüs darbesiyle yere yıkılmaya başladı. Ayakta kalmanın yollarını arıyor.

Bugünlerde sermaye sınıfını kurtarmak isteyenlerin en yaygın yaptıkları öneriler

devletçiliğin yaygınlaştırılması, kamu kuruluşlarının girişimlerinin yaygınlaştırılması, devlet yardımlarının artırılıp yaygınlaştırılması, burjuvazinin de "fedakarlık" yapması gibi şeylerdir. Bu önerilere daha birçok öneri ekleniyor. Ancak tarihinin "en parlak" dönemini yaşayan kapitalizmin bir virüs darbesiyle yere serilecek kadar

kof olduğunun ortaya çıkması işlerini zorlaştırıyor. Artık mutlaka yeni bir şeyler olacak sözünün ardından faşizmin gelebileceğini yaygın olarak dillendiriyorlar.

Emperyalistler faşizmle tehdit ediyorlar. Bu çok bilinen klasik bir

yöntemi akla getiriyor. Ölümü gösterip sıtmaya razı etmek. Daha da olmadı faşizmi getirebilirler. Devrim korkusu her türlü çirliçiplak yaptırır. Faşizm devrimci engellemek için sermaye sınıfının başvuracağı en son silah olacaktır. İşçi sınıfı ve tüm devrim güçlerine "sakın devrime yönelmeyin, faşizm gelir" diyenler aslında geç kaldılar.

Korona günlerinin en zor dönemlerinde bile bazı ülkelerde işçilerin bir kısmı çalışıyor. Halkın çoğunluğu evlerinde kapalı kaldıkları, çaresizliği, çözümsüzlüğü ve kapitalizmin vahşetini yaşadıkları bu günlerde daha önceleri bulamadıkları bir fırsatı yakaladılar: düşünmek. Yüz milyonlarca emekçi, sömürülen, işsiz hep birlikte düşünme fırsatı buldular. Sorunlarını ve çözümlerini düşünen emekçilerin bu düşünme süreci tüm sömürücülerin korkulu

rüyası oluyor. Faşizmin dünyada yaygınlaşacağını dillendirilmesiyle emekçilerin ortaya koyacağı çözümlere karşı bir "atak" yapılmış oluyor.

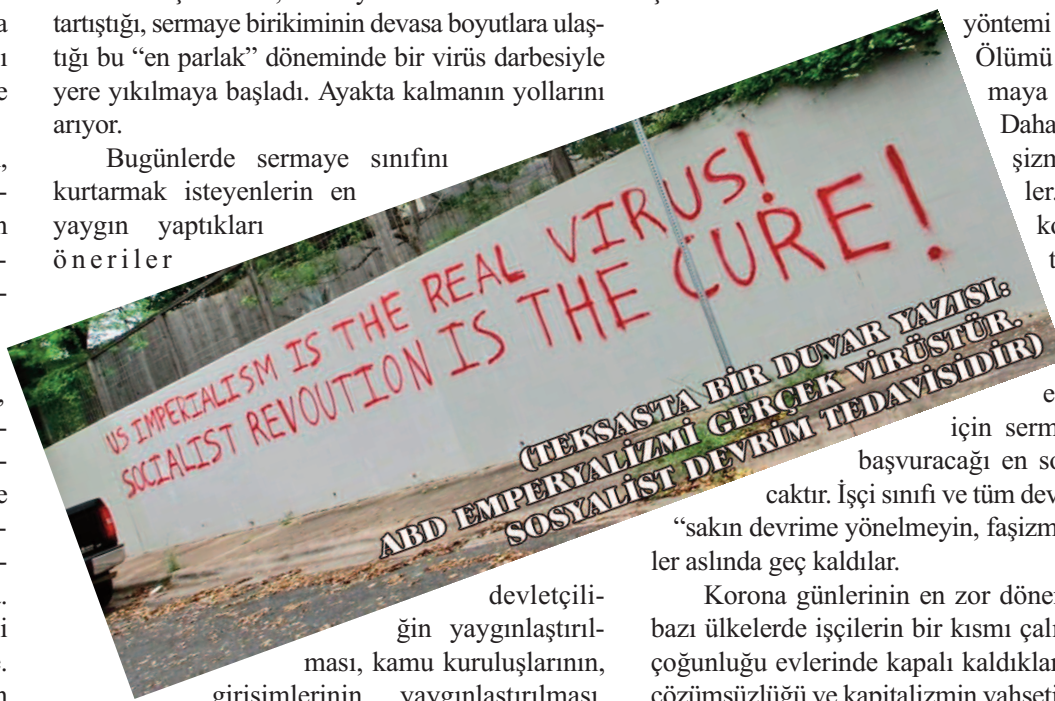
Bir sel akıp önüne gelen bütün çeri- çöpü, pisliği nasıl alıp götürüyorsa korona sonrasında kapitalizm ve onların faşizm tehditleri devrim ve ayaklanmalarla silinip yok edilebilir.

Yaşanan bu yıkımın, vahşetin yaratacağı devrimci dalgayı durdurmaya güçleri yetmez. 2019 yılı dünyada ayaklanmaların en yaygın olduğu yıllardan biriydi. 2020 korona yıkımı ayaklanmaları geri dönmüze bir şekilde tetiklemektedir.

Sınıflar mücadelesi belirli bir aşamada iç savaşa varır. İç savaşlar ise savaşların en vahşetlisidir. Hiçbir kural ve sınır tanımadan vahşetin uygulandığı savaşlardır. Bugünlerde faşizmi dillendirenler bu vahşetle tehdit etmektedir emekçileri.

Son yıllarda yaşanan ayaklanmaların deneyimlerinin, artık daha üst boyutlardaki ayaklanmaları kazanmak için, gözden geçirilmesi gerekmektedir. Bugünlere kadar edinilmiş olan alışkanlıkların, mücadele biçimlerinin hızla daha ileri ve üst boyutlara taşınması gerekecektir. Korona virüsü, kapitalizmi nasıl silip süpürdüyse aynı şekilde sınıflar mücadelesinin önceki biçimlerini de kenara atmaya başlar.

Artık dünyayı faşizmle tehdit edenlere karşı devrimci ayaklanmalarla, zaferlerle karşılık verilmeli. Faşizm sermaye sınıfının çaresizlikten başvuracağı vahşettir. Çaresiz kalanlara tekme vurup tarihini çöplüğüne atmak için tarihin en büyük eylemine yönelmek için tüm enerjimizle harekete geçme zamanı.

BURJUVA MEDYANIN YALANLARI VE İŞÇİ KIYIMLARI

8 Mart'ta içinde Türkiye, Yunanistan, Kırgızistan, Bulgaristan ve İsviçre vatandaşlarının olduğu gemi, dört yüz civarında personel ile birlikte İspanya'ya doğru yola çıkmıştı. Ancak gemi Yunanistan açıklarına geldiğinde salgın nedeniyle sınırlar kapanmış, İspanya gemiyi kabul etmeyeceğini bildirmiş ve gemi tekrar Türkiye'ye geri dönmek zorunda kalmıştı.

Ankara hükümeti gemideki Türkiyeli personeli gemi kıyıya yanaşmadan botlar aracılığı ile alabileceğini açıkladı. Gemi de bulunan çok sayıda gıda ve soğuk hava deposunda bulunan malzemeler ise gemi sahibinin İzmir'de ayarladığı yere taşınacaktı. Ancak patronun planları istediği şekilde gitmedi. Çünkü sadece personel inerse gemide bulunan bütün gıdalar çöpe gidecekti ve bu patron açısından büyük bir maddi zarar olacaktı. Gemi patronu Vedat UĞURLU bu zararı yaşamamak için gemi personelinin can güvenliğini tehlikeye atarak geminin tekrar Yunan açıklarına gitmesini istedi.

En son Pire Limanı'na demir atan gemi, Yunan hükümeti tarafından karantinaya alındı. İçlerinde hasta olmayan personel otellere yerleştirildi. Sonucu pozitif çıkan personel ise geminin içinde karantinada kaldı. Bir doktoru bulunan gemide personelin öksürük, yüksek ateş gibi belirtileri artınca, yönetim 10 kişiyi hastaneye göndermek zorunda kaldı.

Tüm bu süre zarfında televizyonlarda ve basında Venizelos adlı yolcu gemisi hakkında çokça haber çıktı. Adları bizde saklı personellerden bazıları ile durum hakkında görüştük, bunları sizlerle paylaşıyoruz.

Merhaba öncelikle geçmiş olsun bize süreci anlatabilir misiniz? Neler oldu? Neler yaşadınız?

Biz 120 Türk personel ile birlikte İspanya'ya 8 Mart itibarıyla yola çıktık. Yolda iken korona virüsü patlak verdi. Daha sonra Türkiye'ye geri dönmek zorunda kaldık; çünkü İspanya

Hükümeti bizi limana yanaştırmadı. Türkiye'ye geri döndüğümüzde Türk hükümeti de aynı şeyi yaptı. Gemi yine limana yanaşmadı. Sadece personel botlar aracılığı ile inebilir açıklaması gelmişti. Bu da patronun işine gelmezdi çünkü gemide yiyecek malzemesi tonlarcaydı. Biz inerek gemiden o malzemeleri kim taşıyacaktı?

Peki gemi içerisinde sadece siz mi varsınız yoksa başkaları da var mı?

Gemide bizimle birlikte Yunan mürettebat da vardı ve başka ülkelerden insanlar. Ama yemek kısmı sadece Türk personel deydi. Başka ülkelerden işçiler temizlik ve mekanik bölümlüne bakıyorlar. Biz ise yemeklerle alakalı olan her kısma bakıyoruz.

Atina'ya geldiğinizde neler oldu?

Atina'ya yanaştığımızda geminin içinde bulunan Yunan personelden negatif çıkanlar evlerine gittiler diye düşünüyorum. İçlerindeki pozitif çıkanlar ise kontrol altına alındılar.

Peki size ne oldu?

Biz geminin içinde bulunan odalara ayrıldık her birimizin odası ayrıydı. Ama gemi içinde karantina yoktu. Yani herkes geminin içinde istediği yere gitmekte serbestti. Yaklaşık üç gün sonra Yunan hükümeti bize doktor gönderdi. Test yaptılar. Testler daha sonra yazılı olarak bize verdikleri kod numaraları ile açıklandı. Yaklaşık

şık on gün sonra birçok kişi de öksürük ve ateş çıkmaya başladı. Bizim elimizde bir tane doktor vardı. Kırgızistan vatandaşı. Buradan ona çok teşekkür ediyorum. Çünkü dişini tırnağına taktı ve gece gündüz bütün işçilere yetişmeye çalıştı.

Hastalık belirtileri çıkınca neler oldu?

Mecburi olarak yoğun hastalık belirtileri olanları hastaneye kaldırdılar tedavi altına aldılar. Ama gemide bulunan hastalarda yoğunlaşma vardı ve hepimiz hastalığı kapmıştık.

Biz hastalık ile boğuşurken patronumuz Vedat Uğurlu medyaya "gemi personeline hiçbir sağlık sorunu yok" diye demec veriyordu. Ve aynı zamanda gemi kaptanı idareciler bizi tehdit ediyorlardı. "Basınla görüşerseniz sizi Yunan polisine veririz" diye.

Sizce bu tehditlerin amacı neydi?

Durum patronun çıkarlarını korumaktı. O basına her

şeyin güzel olduğunu söylüyordu; şimdi biz burada tehlikeyiz, durumumuz kötü dersek bütün her şey patron açısından kötü olacaktı. Ve gemi müdürü, kaptan bizi değil, patronun çıkarlarını koruyacaklardı normal olarak. Bu yüzden de tehditler gelmeye başladı.

Peki medyada gemi personellerinin röportajları var. Birçok personel durumlarının iyi olduğunu hasta olmadıklarını canlı yayınlarda anlattılar. Bu neydi?

Şimdi birkaç arkadaşımız sağlık durumlarının kötü olduğunu sosyal medya aracılığı açıklamıştı. Bu, patrona ve müdürlerde büyük endişe yarattı. Bilirsiniz zengin insanların eli kolu uzundur. Patronumuz ise hemen birçok televizyon kanalı ile görüşme yapıp gemide bizim röportaj vermemizi istedi. Verilecek mesajlar daha öncesinden bize bildirilmişti. Aksini söyleyen ya da gerçekleri anlatanlar işten atılma tehlikesi içindeydiler.

Normal olarak işçi işsiz kalmaktan korkar, bu yüzden farklı bir hava yaratıldı.

Daha sonra ne oldu peki?

Hastanede olanlar geri gelmeye başladılar, Bu sırada geminin soğuk hava deposunda olmayan gıdalar çürümüşü. Ve bütün hepsini geminin içindeki hasta personele taşıttırdılar. Hasta halimiz ile çalışmak zorunda bırakıldık. Soğuk hava deposuna birçoğumuz girerek kurtarabildiğimiz gıdaları kurtarıp oraya yerleştirdik. Zaten ateşimiz vardı bir de soğuk hava deposunun içinde olduğumuzu düşünün. Bunların hepsi olduktan sonra Türk konsolosluğu ile Yunan devleri sanırım bizim ülkemize geri dönmemiz için anlaşma yaptılar. Bugün itibarıyla sabah 07.00'de hepimiz toplandık dışarıda ve otellerden gelen personeli bekledik. Saat 11.00'de Türkiye'ye gitmek üzere yola çıktık ve hala yolda'yız.

Türk personeli otobüsler ile gidiyor dediniz. İçinde hasta olan sayısı nedir?

Şu an itibarıyla bütün hepimizde korona virüsü mevcut. Yani taşıyıcıyız. Türkiye'ye döndüğümüz zaman sanırım bizi 14 gün Edirne'de karantinaya alacaklar. Ondan sonrasında da hepimiz yaşayarak göreceğiz. Durum şimdilik bu kadar.

Bu arada 7 otobüsle Türkiye'ye götürülen personel, orda da 14 günlük karantinada kalacaklar.

Cuba Salva

Küba'ya ABD ablukası bu pandemi koşullarında da son hızla sürüyor. Bunun bir örneği, Çinli girişimci ve Alibaba'nın kurucusu Jack Ma'nın, maske, hızlı teşhis kiti ve ventilatör bağışlaması üzerine yaşandı.

Normalde 31 Mart'ta Çin'den tıbbi malzeme ve yardım içeren bir uçak gelecekti Küba'ya. Ancak ABD'nin blokajı, bu yardımı almasına engel oldu. Bunun üzerine bu malzemeler Jack Ma tarafından gönderildi. Ancak bu da ABD'nin "ceza ablukası düzenlemeleri" nedeniyle Küba halkına ulaşamadı.

İşadamları, Arjantin, Brezilya, Şili, Küba, Ekvador, Dominik Cumhuriyeti ve Peru gibi 24 Latin Amerika ülkesine 2 milyon maske, 400K test kiti, 104 ventilatör - acil durum malzemeleri bağışlayacağını duyurmuş; Afganistan, Bangladeş, Kamboçya, Laos, Maldivler, Moğolistan, Myanmar, Nepal, Pakistan, Sri Lanka, Azerbaycan, Bután, Hindistan, Kazakistan, Kırgızistan, Özbekistan, Vietnam, Japonya, Güney Kore, İtalya, İran, İspanya'ya da yardım malzemeleri ulaştırmış ve "Biz Biriz" demişti. Ama Helms-Burton Yasası nedeniyle bunlar Küba'ya ulaşmadı.

Ülkelerin birbirlerinin malzemelerini çaldığı, gümrükte tıbbi malzemelerine el koyduğu bu vahşi sömürü sisteminde halkların dayanışması, yardımlaşması o kadar yabancı geliyor ki emperyalistlere, engellemek için her koldan mücadele ediyorlar. Üstelik aynı işadamların ABD'ye 500 bin tam kiti ve bir milyon maske ulaştırmış olmasına rağmen...

Bunlarla yetinmeyen ABD, Küba'ya tıbbi malzeme satan iki İsviçreli şirketi satın alarak artık Küba'ya satış yapmayacaklarını duyurdu. Ve Küba'ya uygulanan ambargoya "tıbbi malzemeler"i de ekleyerek tam bir sağlık ablukasına dönüştürdü.

Benzer durum Venezuela için de yaşanıyor. ABD, ekonomisi petrole dayanan Venezuela ile petrol alışverişini engellemeye çalışıyor. Rus petrol şirketi Rosneft'i Venezuela yönetimindeki petrol şirketi PDSVA ile ticaretini durdurmaya zorlayan ABD, şirketi geçtiğimiz ay yaptırım listesine aldı. Rosneft de Venezuela'daki faaliyetlerini durdurduğunu ve ülkedeki tüm varlıklarını Rus hükümetine sattığını duyurmuştu. Amaç Venezuela halkını açlık ve kıtlığın pençesinde karşı-devrimci işbirlikçi bir yönetime ikna etmek.

ABD 1 Nisan günü de, "uyuşturucu trafiğinin kontrol edilmesi" bahanesiyle ABD donanmasını Karayipler'e konuşlandırmış; Küba ve Venezuela arasındaki "uyuşturucu trafiğini" engelleyeceğini söylemişti. Bu, 1989'daki Panama işgalinden bu yana bölgede gerçekleşmiş en büyük Amerikan askeri operasyonu.

Covid-19 salgının en sert yaşandığı ülkelerin başında gelen İran da ABD ambargosundan payına düşeni alıyor. İran'da her gün yüzlerce insan hayatını kaybediyor. İran halkının, acil ihtiyacı olan antiviral ilaçlara ve kritik önemdeki sağlık ekipmanlarına erişimi oldukça kısıtlı. Bu da virüsün yayılmasını hızlandırıp vakaların ölümcüllüğünü artırıyor.

Her şeye rağmen Küba, bu koşullar altında "insan önce gelir" diyerek Covid-19 ile mücadele ediyor. 28.000'den fazla Küba tıp öğrencisi, koronavirüs hakkında farkındalığı artırmak ve halkı sağlık taramasından geçirmek için kapı kapı dolaşiyor. Ve 50'den fazla ülkeye tıbbi yardım ve sağlık tugaırları gönderiyor.

Bu pandemi geçtikten sonra ayakta kalacak olan tek şey, emperyalist sistemin enkazı üzerinden yükselen halkların dayanışması olacaktır.

Çalışarak Ölmek

ABD'de çok sayıda Kızılderili koruma bölgesinin bulunduğu Güney Dakota eyaletinin en büyük şehri Sioux Falls, koronavirüs salgınında bir anda bakışları üzerinde topladı.

Onbinlerce işçinin olduğu üretim alanında 80 dil konuşuluyor, ortalama saat ücreti ise 14-16 dolar civarında. Çalışma saatleri uzun, yapılan iş zor. Ve işçiler fiziksel olarak birbirine çok yakın çalışıyor.

Yerel bir gazetede 25 Mart'ta işçi bir kadın olan Julia'nın gönderdiği mesajda Smithfield fabrikasında Covid-19 pozitif vakanın olduğu ve fabrikanın üretime devam ettiğini yazdı. Bahsedilen fabrika, Güney Dakota eyaletinin Sioux Falls kentinde domuz ürünleri üretiyor.

Haberin yayınlanması üzerine fabrika yönetimi bir Covid-19 virüsü taşıyan bir işçinin olduğunu ve kendisinin evde 14 gün karantinasında olduğunu, tesisin ise dezenfekte edildiğinden bahsetti.

Tıpkı bizde olduğu gibi, kapitalizmin merkezlerinin başında gelen ABD'de de "kritik alt-yapı sanayi" olarak tanımlanan kategorideki fabrikada üretime devam edildi. Yani kapitalizmi besleyen ana damarlara kan taşıdık ve bize yapılan muameleler ile adeta, "bu akış sizin teker teker canlarımızdan daha hayati önemdedir" dedi.

Julia, haberi basına sızdırarak Smithfield Fabrikası'nın kapanması için baskı kurmaya çalışmıştı, ama üretim devam etti. Vaka sayısı 80'e, 190'a, 238'e yükseldi. Güney Dakota eyalet valisinin baskısı üzerine, fabrika 15 Nisan'da kapandığında ABD'nin bir numaralı salgın kaynağı haline gelmişti. Eyalet çapındaki toplam vaka sayısının yarısından fazlası fabrika kaynaklıydı. Bu rakamlar, pozitif çıkan ilk vaka hastanede öldüğü gün ilan edilmişti. Toplamda 54 bin işçi çalıştırılan Smithfield fabrikasında çalışanların çoğu da Myanmar, Etiyopya, Nepal, Kongo ve El Salvador gibi ülkelerden gelmiş mülteciler ve göçmenler...

İşçiler olarak korkusuz olduğumuz için her gün üretim alanlarına gidiyor değiliz. Aksine, kendimiz ve ailelerimiz için kaygıyla çalışıyoruz. Hastalık ve iş kazaları gölgesinde geçim zorluklarıyla mücadele ediyoruz. Virüs çıktığında fabrika, çalışmayı belli tepkiler sonucu durdurmuş olsa da, bu diğer yönüyle hayvancılıkla uğraşanlara yıkıma olarak döndü. Zira 550 farklı çiftlik sahibi fabrikaya domuz satıyor.

Bizim derdimiz kapitalistlere akıl vermek ve onlardan bizi daha adil sömürmelerini istemek değil. Burjuvalar iktidara geldiğinden beri ödediğimiz vergiler nerede? Üretim alanlarında bizi sömürenlerin borçları silinirken iki aylık faturalarımız nedeniyle neden bizim doğalgazımız kesildi...

İşçi sınıfı olarak yaşamı üretirken kendi değerimizin bir hiç olduğu kapitalist sistemin gerçek yüzünü gördük. Bir ömür vererek alınterilerle aldığımız ev, bize ve sevdiğimizimize mezar haline geldi. Bunu unutmayacak affetmeyeceğiz...

